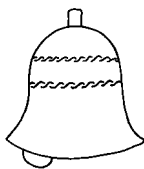

OCENĚNÍ: Nejlepší časopis středních škol v České republice	/2007/
Časopis středních škol v ČR s nejlepším obsahem	/2008/
Časopis středních škol v ČR s nejlepší grafikou	/2009/
Nejinspirativnější středoškolský časopis České republiky	/2009 + 2010/

VYDÁVÁ STŘEDNÍ ODBORNÁ ŠKOLA MEDIÁLNÍ GRAFIKY A POLYGRAFIE RUMBURK

Milí čtenáři, neuvěřitelně brzy poté, co vyšlo listopadové Bezevseho, vychází toto prosincové, v pořadí 33. číslo. Letos prostě vánoční noviny musejí vyjít, řekla jsem, protože jsme vloni Vánoce přešli, jako by nebyly.

A tak jsme vypracovali plán, rozdělili si úkoly a redakční rada pracovala tak, že texty vydaly opět na 24 stran. Užijte si naše články, najdete v nich moudrost, radost a humor, zkušenosti, odpovědi na spoustu otázek a mnoho zajímavostí. Dočtete se o zvycích v muslimském Maroku, Vánocích v Irsku, o dětech, které věří na Ježíška, o Mrkvíčkoví, pobavíte se nad perličkami z hodin, vyluštíte křížovku či osmisměrku, nebudou chybět ani rozhovory s vašimi spolužáky, učiteli a zaměstnanci školy. Noviny opět ilustroval Andrew a s ním tentokrát nový člen RR Olda Dudek alias Monty.

Opět jsme v celostátním kole soutěže studentských časopisů, kterou pořádá Brno. Jsem zvědavá, jestli ubráníme naše čelní pozice. 2. prosince proběhne vyhlášení výsledků v Brně, a tak uvidíme.

Je tu advent a já vím, že teď už čerti, Mikulášové, hrající zvonkohry s Tichou nocí, ozdoby, řetězy, světýlka a vánoční hvězdy do obchodů a výloh patří. Ano, teď je ten správný čas. Na náměstí září veliký strom, s ním krásná a jednotná osvětlení, zdobící celý Rumburk. Tohle se jim povedlo, myslím si pro sebe a pokaždé, když se s rodinou ocitneme společně ve městě, chválím nahlas. Slyšeli to ode mě stokrát, a tak přehlédnu, že dávají oči v sloup, a lámu si hlavu, protože tím to ale končí. Někdo si spletl diskotéku s betlémským

světlem a mé oči rejdí v rytmu blikátek v neupravených výlohách. Světelné řetězy směřují sem a tam, tam a sem, křížem krážem, hala bala. Ach jo, povzdychnu si. Zvykáme si na vše, doba nám přinesla uprášené Santy, dobývající se do horních pater, jiní sedí na houpačkách, někteří vypadají jako oběšenci. Nevadí. Stejně je mi krásně u srdce. Tenhle čas pro mě kouzlí prazvláštní pocit. Když slyším koledu, začne mě jemně mrazit v zádech a mám pocit, že někdo musí mít kouzelnou hůlku a vyčaruje rychle jemné chvění, které najednou přilétne a kde se vzalo, tu se vzalo, je tu a sedne na mě tak nějak zvláště lehce, jako by to byl vánek nebo anděl.

Když jsem byla malá, v tomto čase přišlo potouchlé vnuknutí, že v předsiní v polici úplně nahoře za závěsem bude jistě něco schovaného. Vůbec jsem nechtěla hledat dárky, věřila jsem na Ježíška. Ale nějaký ďáblík musel ve mně vzbudit zvědavost a touhu tak velkou, že jsem na stůl postavila židli, abych dosáhla, a objevila jsem vláček na klíček. Jé, ten je asi po tatínkovi, když byl malý, dumala jsem. Jezdil po koleji sem tam, vždycky cinknul. Rodiče se vrátili z města a spatřili lvušku, která nejen že okoukala od tatínka, jak vylézt do výšky a mohla klidně spadnout, ale našla vánoční dárek. Dodnes mě to mrzí a cítím ten strach, který mě ovládl, když naši hlesli, že si to u nás schoval Ježíšek. Jak velká byla má radost, když jsem pak vláček rozbalila pod stromečkem ujištěná, že se Ježíšek na mě nezlobí.

Obdarujte své blízké a buďte na sebe hodní alespoň v tomto kouzelném čase. Šťastné a veselé!

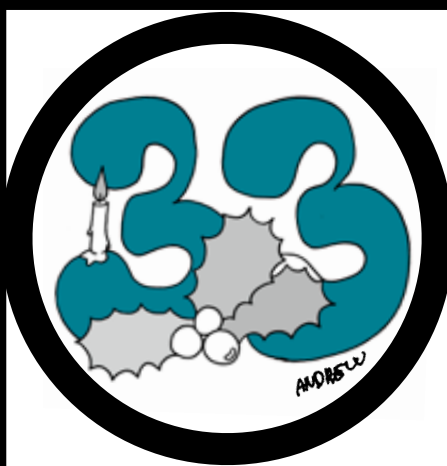
Iva Šabatová

PF 2012

Hodně zdraví,
štěstí,
lásky,
radosti
a veselí...

najdete nás: www.bezevseho.eu • pište nám: bezevseho@sosmgp.cz

BEZEVS

ZE ŽIVOTA INTRÁCKÉHO PODZIM NA DM

ŘÍJEN

V říjnu byla hlavním tématem skupinových schůzek rizika, která přináší užívání nelegálních drog včetně marihuany, ve 4.P navíc ještě nebezpečí závislosti na PC, gambling a doping.

Pod vedením paní vychovatelky Trejtnarové proběhla oblíbená soutěž „Kufr“ a také hra „Aktivity“.

Cvičilo se pouze jednou, ale podařilo se skutečně zajímavé výtvarné aktivity: „Kontrast a splývání“ (části těla se namalují tak, aby jedna část splývala s okolím, druhá s ním naopak vytvářela kontrast) a „Turínské plátno“ (na obličej se speciálními barvami namaluje maska, která se potom „sejme“ na plátno, výsledek je moc zajímavý).

LISTOPAD

Tématem skupinových schůzek paní vychovatelky Obergruberové bylo „Partnerské sexuální chování“ (3. P, 3. S) a „Rodičovství, výchova dítěte“ (4. P).

Paní vychovatelka Trejtnarová uspořádala pro zájemce besedu o svátku zesnulých, na které se mluvilo nejen o umírání a vyrovnávání se s ním, ale i o strachu a jeho překonávání.

Jednou se podařilo cvičit a skupinka hravých si zahrála „Aktivity“.

Také proběhla pro zájemce výtvarně tvořivá aktivita pod vedením paní vychovatelky Obergruberové s názvem „Masky aneb pohled do očí předků“ (ve dvojicích nanese na obličej jeden druhému zvláštní technikou sádku, která se potom sejme, vznikne odlietek obličeje, ve kterém se odráží základní rysy předků toho, komu byla maska sejmuta).

-lo-

Vánoční výzdoba na DM

Paperman aneb na polygrafce jsou tvůrčí lidé

Dostala jsem další úkol do Bezevšeho a tím bylo napsat tento článek. Doteď jsem si neuvědomovala, jak je těžká práce novinářky. Udělat článek o něčem, o čem nemám skoro ani ponětí. Byla mi ukázána jen nějaká fotografie a to bylo všechno, co jsem věděla. Takže jsem velmi ráda, že mi paní Obergruberová s článkem pomohla. Díky ní to všechno začalo. A nyní se můžete o Papermanovi dozvědět něco víc i vy...

O jakou soutěž se jednalo?

Infocentrum Europe Direct Most vyhlásilo k Evropskému roku dobrovolnictví soutěž pro školní týmy „Perfektní dobrovolník“.

Jak jste se o této soutěži dozvěděla?

Našla jsem její nabídku náhodou v e-mailové poště.

V čem soutěž spočívala?

Šlo o to, aby tým žáků vytvořil postavu dobrovolníka v životní velikosti i s jeho vlastnostmi (z přírodního nebo recyklovatelného odpadu), pojmenoval ho a zaslal do soutěže. Když jsem soutěž objevila, vzpomněla jsem si, že jedna internátní partička vytvořila v minulém školním roce papírovou postavu (pojmenovala ji Paperman). Paperman teď opuštěně sedí před jedním z internátních pokojů. Navrhla jsem poslat ho do soutěže, což se setkalo se souhlasem.

Kdo se soutěže vlastně zúčastnil?

Papermana vytvořili Michal Kunte, Martin Kunte, Dominik Knap, Tomáš Rysner a Martina Barochová.

Co se dělo dál?

Po menších i větších potížích s balením a vymyšlením jeho vlastností se podařilo (za pomoci vychovatelek a dalších pracovníků školy) papírového človíčka vyslat do soutěže. Pak už se jenom čekalo na výsledky.

Jak to všechno dopadlo?

Překvapivě – Paperman získal úžasné druhé místo a z Mostu jsem osobně pro účastníky přivezla jejich odměnu.

Rozhodli jsem se s paní vychovatelkou ještě vyzpovídat účastníky soutěže. Odpovídali mi Michal Kunte a Dominik Knap...

Jakou jste dostali cenu?

Získali jsme deskovou hru Evropa, knihu o ní a každý z nás dostal hrneček (plecháček) a tématické hry o Evropě.

Měli jste z ní radost?

Jsmo rádi, že jsme něco vyhráli. A navíc jsme byli druzí.

Prozradíte, proč vůbec Paperman vznikl?

Bylo to vlastně na začátku prvého. V té době jsme se velmi zajímali o streetartové umění. Viděli jsme několik fotografií a nechali jsme se jimi inspirovat k vytvoření Papermana. Natočili jsme o něm i dokument, který zatím nebyl publikován.

Co nám povíte o tom dokumentu?

Když už byl Paperman hotový, posadili jsme ho na pěší zónu v tu nejméně frekventovanější dobu. Dali jsme mu ceduli s poselstvím a natáčeli jsem různé reakce lidí. Pár lidí si ho i vyfotilo.

Jak jste ho vytvořili?

Použili jsme Dominika jako živou figurínu. Postupně jsme dělali jednotlivé části těla. Dominika jsme obalili igelitem a následně pokrývali natrhaným papírem, který byl namočený v lepidle smíchaném s vodou.

Jak dlouho vám trvalo, než Paperman ožil?

Trvalo to zhruba dva měsíce a bylo to velmi náročné. Hlavně sundávání částí z mého těla. Následně jsme ho dali dohromady. Například jedna noha trvala dvě hodiny a asi tři hodiny to schnulo. Noha byla ještě v pohodě, ale vydržet s rukou v jedné nepřirozené poloze takovou dobu, bylo velmi náročné.

Závěrem kluci řekli, že by všechny ceny měly patřit paní vychovatelce. Ona je k tomu přivedla.

Tímto bych chtěla velmi poděkovat paní vychovatelce Obergruberové a také chlapcům, že si na mě udělali čas a byli tak ochotní, že mi odpovídali na všechny otázky. Chlapcům gratuluji ke krásnému druhému místu a přeji mnoho štěstí při dalších projektech.

-MišCA-

ČERVENÁ STUŽKA 2011

Na celém světě se připomíná 1. prosinec jako Světový den AIDS. Smyslem je připomenout problémy související s touto epidemií. Česká společnost AIDS pomoc pomáhá nemocným uskutečňuje nejrůznější preventivní aktivity a provozuje bezplatnou telefonní linku pomoci. Na podporu lidí, kteří se nakazili virem HIV nebo onemocněli AIDS, pořádá ve dnech 28. 11.–9. 12. sbírku „Červená stužka“.

Do této sbírky se tak jako každý rok zapojili i naši studenti, vyšli do města 29. 11. 2011 a podařilo se jim vybrat 3 475 Kč.

Získat peníze na boj proti AIDS je obtížné, protože část veřejnosti si myslí, že nemoc už je zvládnutelná a je na ústupu (v ČR se za 10 měsíců nově nakazilo 172 lidí, 7 nakažených zemřelo, na nemoc neexistuje lék) a další část lidí je přesvědčena, že si za tuto nemoc může každý sám (to také samozřejmě není pravda). Proto velmi děkuji všem zúčastněným dvojicím - nenechaly se odmítavými postoji odradit a statečně oslovovaly rumburské občany. Děkuji také všem studentům a zaměstnancům naší školy, kteří do sbírky přispěli.

Zúčastněné dvojice:

B. Hovorková, M. Kestlerová – neuvěřitelně úspěšná dvojice – za 4 hodiny získaly 2 073 Kč

B. Zítová, M. Nespěšná – 365 Kč

H. Turynová, A. Macháčková – 146 Kč

D. Bartoš, N. Vnuková – 531 Kč

I. Jirušová, O. Jasan – 360 Kč

-lo-

Moje drahá polygrafka

Před necelými šesti lety jsem absolvovala svou první cestu na sever, sem do Rumburku, kde jsem byla úspěšně přijata na Střední odbornou školu mediální grafiky a polygrafie.

Na internátě mě čekal nový pokoj a spolubydliči. Po pravdě vám mohu říci, že nevím, z čeho jsem měla větší strach. Na domově mládeže jsem snad byla úplně první, mamka se seznámila s paní vychovatelkou Obergruberovou a společně jsme se šly podívat na pokoj číslo sedm, který byl zároveň mým pokojem. „Hm, k popukání,“ proběhlo mi hlavou. Mamka se rozbrečela a řekla mi: „Musíš si to v pokojíčku udělat hezký.“ Asi si najednou uvědomila, že doma nebude mít komu nadávat za nepořádek v pokoji, za poházené oblečení na parovanu a na židli, za prach na policích a tak dále, nebo opravdu netuším, proč brečela jako malé štěně. Pak mi dala naše tři hubičky. Otočila se na podpatku a odjela domů. Nechala mě napospas bledým stěnám a starému nábytku. Číhala jsem na své spolubydliči a byla opravdu zvědavá, s kým budu bydlet. Najednou se rozlétly dveře a ke mně přišla první slečna. S uječeným hlasem řekla: „Takže já jsem Marcela.“ Opravdu nezapomenutelný zážitek, žádné ahoj ani náznak pozdravu. „Buranka,“ řekla jsem si. Po chvíli vešla do pokoje další slečna. Zdála se poněkud starší a vyspělejší oproti mně. Byla to Jana a chodila do pátého ročníku. Měla to s námi těžké, chudák dvacetiletá, rozumná osůbka na jednom pokoji s potrhými patnáctkami. Jako poslední do pokoje vešla Míša. Tak a byly jsme kompletní.

V tu chvíli mi začal nový, samostatný a trochu i odvázaný introvský život.

NIKOLA KRUGEROVÁ, 4.P

Představujeme učitele OV, pana Miloše Malce

Od nového školního roku působí na naší škole jako učitel odborného výcviku pro obor tiskař pan Miloš Malce. Je to pro něj návrat po čtvrtstoletí, neboť právě tady v roce 1986 maturoval. Proto bude jistě zajímavé sledovat nejen jeho profesní dráhu, ale také nahlédnout do jeho osobního života.

Miloši, kdy a kde jsi začínal s tiskařinou a byla tato volba správná?

Protože jsem z Velkého Šenova a tam bývala velká tiskárna Severografia, měl jsem povědomí o této profesi, ale absolutně jsem si nedovedl představit, co obnáší. Ono obecně je hodně složité se v patnácti letech rozhodnout o tom, co chce člověk dělat celý svůj život. S odstupem ale mohu říct, že toto rozhodnutí bylo správné a že tiskařina mě baví dodnes.

Dokážeš si vzpomenout, kudy vedla tvoje profesní cesta od maturity až po dnešní dny?

Po maturitě jsem pracoval v Severografii v Ústí nad Labem. Vojnu jsem pak přežil ve vojenské tiskárně, kde jsem si od přípravy, montáží, tiskových forem, tisk až po dokončující zpracování včetně řezání a expedice musel dělat všechno sám. To byla ohromná škola. Po vojně jsem byl zaměstnán v Praze ve dvou tiskárnách, kde se tiskly například mapy. Pak přišly další tiskárny. Firminzert Rumburk, Pharming Zahrady, Bohemiaprint Teplice a Europrint Praha, přičemž v posledních dvou jsem pracoval u rotaček.

Jsi tu služebně nejmladší učitel OV, můžeš nám říct, co Ti dalo (případně vzalo) první čtvrtletí na naší škole?

Nevzalo mi to nic, naopak. První čtvrtletí na naší škole mi dalo nový pohled na žáky jako na budoucí kolegy mých bývalých spolupracovníků a to mě zavazuje k tomu, abych jim předal co nejvíce svých dlouholetých zkušeností.

Čtenáře zajímá osobní život a koníčky. Dovolíš nám nahlédnout?

Dovolím. Zajímám se o sport obecně. Před vojnou jsem závodně hrál fotbal a lyžoval. Dnes pouze fandím, ale zato zuřivě. Další mé koníčky nejsou tak fyzicky náročné, a proto se jim mohu věnovat naplno. Hraji závodně kulečnick (1. Lužická liga) a rybařím. Rybařina je vášeň od dětství. Jezdím na ryby po celé ČR a chytám i závodně disciplínu plavaná.

Jak vnímáš blížící se Vánoce a máš nějaké přání nebo předsevzetí do nového roku?

Vánoce vnímám jako svátky klidu a pohody na rybách i u televize. Jsem schopen úplně vypnout. Jinak do nového roku přeji všem pevně zdraví.

To Ti přeji samozřejmě také, protože zdraví je to nejdůležitější, co si můžeme přát, a děkuji za rozhovor

-iša-

Na rybách ...

... s rybou...

... a ještě větší rybou

Dnešní anketa je spojena s tématem, které nelze vynechat, a to jsou Vánoce. Vyhledala jsem proto pár lidí, kteří mi byli ochotni prozradit, které tradice dodržují. Posudte sami...

ANKETA

Tomáš Slezák: Vánoční tradice? Tak není toho moc, ale přece se najde něco, co každoročně dodržuji. Tradičně zdobíme stromeček, koukáme na pohádky a posloucháme koledy. K večeři máme řízek s bramborovým salátem. Každý pak rozkrojíme jablko a pouštíme lodičky ze skořápek vlašského ořechu. Vánoce jsou opravdu krásné svátky, na které se těším. Hlavně kvůli cukroví a různým pochoutkám.

Jaroslav Šimek (3.A):

Tyto svátky mám velice rád, všichni příbuzní jsou dobře naladěni a je všude pohoda a klid. Jako rodina dodržujeme pár vánočních tradic. Každoročně pouštíme koledy, společně rozkrojíme jablko a prostíráme u stolu o jedno místo navíc. Pak téměř jako každá rodina máme k večeři kapra s bramborovým salátem. Když nad tím tak přemýšlím, opravdu se na Vánoce moc těším.

Helena Tomanová (4.S): Neslavím Vánoce jen doma, ale jezdím i na Šumavu, kde najdeme rozdíl v tradicích. Každý je zvyklý na bramborový salát a kapra, ale na Šumavě jsou v tomto jídle skromnější, jim postačí kuba, což jsou

zapečené kroupy s houbami. Je to zajímavé prožít si Vánoce i jinak, než jste zvyklí.

Tomáš Kovář (2.A): Při každých Vánocích by se měly dodržovat tradice. U nás v rodině lije olovo, čekáme na zlaté prase, rozkrajujeme jablka a klasicky zdobíme stromeček.

Letos plánujeme i „šťesťčka“. Na kusy papírku se napíší jen pozitivní slova, např. štěstí, láska, zdraví. Po večeři se losuje. Poté, co si jeden člověk vybere papírek, tak ho musí po přečtení vrátit do nádobky, aby druhý mohl losovat z plného výběru. Takový je pohled do budoucnosti.

Po tradiční anketě bych vám chtěla ukázat, jakých odpovědí se mi také může dostat na otázku: „Dodržujete doma o Vánocích nějaké tradice?“

Jan Hermann (4.S):

Já teď nevím. Voní mi tu steaky a nemůžu se soustředit. O Vánocích, jo? Zdobíme stromeček, večer je večeře, a pak přiletí Ježíšek.

Všem moc děkuji za odpovědi a Honzovi Hermannovi za zpestření. Přeji všem krásné prožití vánočních svátků, plných pohody a rodinného klidu.

-Chucky-

YVETA FOCHT ONDRAŠÍKOVÁ

Naší prioritou se stalo představování zaměstnanců, učitelů, mistrů a kuchařů naší školy. Proto jsme se vám rozhodli podrobněji představit naši kuchařku Yvetu, která tu vaří především večeře pro „intráky“. Spousta lidí z naší školy ji proto nemá možnost poznat.

Proč jste se rozhodla pracovat na naší škole?

Dříve jsem kvůli práci dojížděla do Varnsdorfu. Když jsem věděla, že je tu volné místo, ihned jsem nastoupila a díky tomu přestala dojíždět.

Jak se Vám tu s námi líbí?

Po mateřské jsem sem nastoupila a moc se mi tu líbí. Práce mě baví a vařím pro vás ráda.

Víme, že máte na polygrafce svého manžela. Má to nějaké výhody, že pracujete spolu na stejném místě?

Naše největší výhoda byla, že jsme zde našli jeden druhého.

Jak spolu vzájemně vycházíte v kuchyni?

V kuchyni jsme celkem dobrá parta.

Změnila byste na naší škole něco? Například jídelniček?

Jídelniček bych změnila moc ráda a vařila jen to, co vám chutná, ale to není kvůli normám bohužel možné.

Určitě máte i koníčky mimo své povolání. Prozradíte nám, co ráda děláte ve svém volnu?

Většinu volného času mi zaberou moji dva kluci. Hlavně ten menší, který je pěkný rošťák. Mou další zálibou je zahrada. Nejvíce mě baví starat se o kytičky.

Moc děkuji za odpovědi. A přeji paní Yvetě, aby se jí tu i nadále líbilo, práce jí bavila a aby se jí tu s námi dobře vedlo. Doufám, že jsem vám Yvetku aspoň trochu přiblížila a že vás odpovědi potěšily.

-Chucky-

LÉTA VE ČTYŘLÍSTKU

Upřímně, už si ani nevzpomínám, kdy jsem do pěveckého sboru začala chodit. Byla to šestá třída nebo až sedmá? Každopádně vím, že se mi do něj nechtělo, protože by to znamenalo zavázat se k něčemu.

Jednou o hudební výchově nás paní učitelka Uhrová zkoušela ze zpěvu. Všichni jsme pořád dokolečka zpívali jednu písničku a ona procházela mezi lavicemi, naklonila se k nám a poslouchala. Většinou se se zachmuřeným výrazem zase narovnávala, naškrábala si něco do sešitu a popošla dál. Došla až ke mně a zaposlouchala se. Chvilka napětí a uznale pokývala hlavou. Poté se optala, proč nechodím do sboru. Nic jsem neřekla, ale v pondělí jsem dorazila na zkoušku. Proč? Přeci jsem se nechtěla vázat. Nevím. Prostě jsem začala chodit do sboru. Ale zpětně toho nelituju.

Čtyřlístek při vánočním zpívání na polygrafce

Přiznávám, někdy mě zpívání řádně unavovalo a otravovalo. Znechuceně jsme zkoušeli jeden tón milionkrát a sbormistryni to nestačilo a mučily nás ještě víc. Někdy mě zkoušky přímo děsily, protože hulákání paní učitelky Šabátové se neslo celou zkušebnou. Nebylo zrovna příjemné sedět v první řadě a tu negativní energii zachycovat jako první.

Spousta dětí chodila na sbor z povinnosti a mnohdy je zpívání nebavilo, ale každá pondělní zkouška byla přínosem. Obrovské zlepšení se pak dostavilo po absolvování podzimního soustředění, kde se trénovalo až do ochraptění. Přesto tam nevládla napjatá atmosféra, spíše příjemně domácí.

Málem bych zapoměla na velkou soutěž v Chlumci. To byly panečku stresy a ta nervozita. Ještě že už je to za mnou. Odměnou nám potom ale bylo uznání od sbormistryni a hlavně umístění na předních příčkách.

Nejhezčí na všem byla pokoncertní atmosféra. Všechny naplnila radost z potlesku a úspěchu. Všechny najednou spojoval ten báječný pocit z toho, že něco dáváme a lidem se to líbí.

Nemůžu říct, že bych za léta ve sboru získala nějaké pevné přátelství a spoustu krásných vzpomínek. Jen v paměti si nosím zajímavé chvíle a v srdci radost ze samotného zpívání. Sbor mi však i jednu věc vzal - nervozitu z vystoupení před mnoha lidmi. Ale to je přece pozitivní, ne?!

-Krejčovic-

Demonstrace proti slučování škol v Ústeckém kraji

Dne 23. listopadu 2011 se konala demonstrace, kterou pořádalo Gymnázium Rumburk, aby vyjádřilo nesouhlas s neustálým slučováním škol v Ústeckém kraji. Pochod začal v 14.30 na nádraží Českých drah a dále pokračoval na Lužické náměstí, kde již byl připraven program. Na celou akci dohlížel policejní doprovod.

Na tuto demonstraci nás upozornila paní vychovatelka. Rozhodli jsme se také zúčastnit. Přišli jsme zrovna, když se zahájil pochod, tak jsme se přidali do davu a šli jsme. Cestou byla vykřikována různá hesla, zastavila se kvůli nám doprava a lidé se na nás nevěřičně dívali. Přemýšleli jsme, proč to gymnákiům tak vadí. Napadlo nás, že je pro ně ponižující, aby se spojili s níže postavenou školou jako je „zdrávka“. Jeden spolupochoďující pronesl: „To jako protestují, aby se nespojili s náma?“ Nebo padaly další perly jako... Budeme křičet: „Nejsme gympl, nejsme zdrávka, my jsme zlatá polygrafka, abychom se od nich odlišili“, anebo „Oni poznají, že jsme z polygrafky.“ Takže jsme měli o zábavu postaráno. Dorazili jsme na náměstí. Byl zde připravený program. Slovo dostali jak žáci, tak kantoři a dokonce tam přišla i jedna maminka, aby orodovala za samostatné gymnázium. Bylo zajímavé sledovat, jak jsou pro tu věc zapálení. Vše jsme pozorovali z dálky. Přišla za námi slečna, jestli také podepíšeme petici. Rozhodli jsme se, že ano, protože nám bylo slíbeno, že se to bude týkat i naší školy a nejen gymnázia. Takže jsme veřejně vystupovali proti sjednocení všech středních škol v Rumburku. Padala ostrá slova, jako že stát chce smést ze stolu celý Ústecký kraj kvůli nepokojům ve výběžku. Míhala se jedna řečnická otázka za druhou. Proč máme trpět my, studenti? Proč nám stát odepírá vzdělání? Po všech projevech, který měl mimochodem i starosta města, vystoupila kapela působící na gymnáziu. Jelikož nám byla zima, déle jsme se tam nezdržovali.

Osobně si myslím, že to bylo až moc vyhrcované. Nesouhlasit se spojením škol až takovým způsobem, tak to jsem ještě neviděla. Mám svůj vlastní názor na studenty gymnázií, které bych raději veřejně nepropagovala. Doufám, že my takové problémy řešit nebudeme. Pan Dobeš si opět něco usmyslel a my za to musíme trpět. Co by s naší školou bylo, kdyby nás spojili? Panovalo by zde pořád takové přátelské prostředí? Doufám, že odpovědi na tyto otázky nikdy nedostaneme.

-MišCA-

Ladislav Dušík

Již dříve jsme vám představili několik spolužáků a jejich zájmy. Nyní bych vám chtěla představit další „osobnost“ a tou je Láďa Dušík. Několik let se věnoval rybaření a stolnímu tenisu. Proto jsem se rozhodla ho vyzpovídat a zde jsou jeho odpovědi.

Nejdříve bych se chtěla zeptat, jak dlouho ses věnoval rybaření?

Rybaření jsem se věnoval od osmi let až do teď. Dokonce jsem se zúčastnil několika soutěží, kde jsem vyhrál pár stříbrných i zlatých trofejí. Na jednom závodě jsem nacytal za dvě hodiny 104 ryb, což byl můj osobní rekord. Jejich výsledná délka by činila 19,5 metru.

Proč si přestal rybařit?

Začal jsem se věnovat jiným koníčkům, jako je třeba fotbal.

Jaký byl tvůj největší úlovek?

Ve třinácti letech jsme s tačkou chytili osmdesáticentimetrového Amura, což je sladkovodní ryba podobná kaprovi. Z tohoto úlovku jsme měli velikou radost. Jako správný rybář jsem úlovek pustil. I když by byl na másle jistě vynikající.

Kdo tě k rybaření přivedl?

Skoro celá rodina i někteří kamarádi také loví ryby, takže jsem byl jimi ovlivněn. Můj tatínek i strýc už rybaří skoro 30 let, což si myslím, že je obdivuhodné.

A přejdeme k dalšímu sportu a tím je stolní tenis. Hrál si ho i závodně?

Ano, hrál jsem ho i závodně, ale nikdy to nebylo nic velkého.

Hraješ ještě?

Občas si zahráji, ale jen pro zábavu.

A řekneš nám něco o tvém vztahu k fotbalu? Doslechla jsem se, že jsi rozhodčí.

Tato informace je správná. Věnuji se pískání už tři roky. Začátky byly složité, jelikož jsem se

musel naučit všechna pravidla. Pískal jsem již druhou ligu. Bylo to přátelské utkání mezi FK Slovan Varnsdorf a FK Arsenal Česká Lípa.

Hodláš se této zálibě věnovat i nadále?

Určitě, aspoň do divize.

Mohlo by to být tvoje budoucí povolání?

Bavilo by tě to?

Ano, mohlo. Dělat rozhodčího mě velmi baví.

Velmi děkuji Láďovi, že byl tak ochotný a nechal se vyzpovídat, a přeji mu hodně štěstí, jak v životě, tak při maturitě.

-MišCA-

Nový člen redakční rady

Nazdar, ahoj!

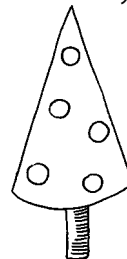
Jmenuji se OLDA DUDEK a chodím do třídy 1.S.

Na základní škole jsem vytvářel rekvizity a ilustrace pro různé projektové dny a podobné akce. A protože mě kreslení a vlastně vše, co se výtvarné výchovy týče, strašně baví, chtěl jsem pokračovat i na střední škole.

Když jsme měli první hodinu odborného kreslení, vzal jsem složku s různými obrázky a ukázal je paní učitelce Bílkové s tím, že pokud by se jí něco z toho líbilo, tak to může na něco použít. Mé obrázky se tak dostaly k paní učitelce Šabatové a ta mi řekla, ať se někdy přijdu podívat do redakce BZV. Mezi mé zájmy patří motorky, konkrétně Jawičky. Sám mám doma tři pionýry a s najetými kilometry přibývají zkušenosti s opravami. Protože „fichtl“ funguje na principu „den jezdiš, týden opravuješ“.

Kromě motorek mě zajímají různé kamiony, zemědělské stroje a zkrátka vše, co má motor a dělá to BRRM. Dále mě zajímá ČSLA a jsem v neoficiálním KVH, rád lepím a vytvářím papírové modely. V časopise budu vystupovat pod jménem Monty. Doufám, že se vám moje kresby budou líbit, a přeju vám hezký den a pěkné čtení časopisu Bezevšeho.

-Monty-

Stužkovací večírek 4.P

Naše třída se rozhodla udělat si stužkovací večírek v baru Pepíno 3. 11. 2011. Na přípravě občerstvení se podílely Nikča, Markét, Mimi, Maruška, Domča, Aduš, Janč, Pája a Míša. Hned po škole se děvčata slezla v jídelně a začala krájet, mazat, zdobit a skládat na tácy chlebičky a jednohubky. Když bylo jídlo hotové, zabalily ho do potravinářské fólie a šlo se na další přípravy.

Internátní pokoj číslo 7 se změnil na salón krásy a kadeřnictví v jednom. Děvčata se střídala v koupelně, fénovala se, vyčesávala si vlasy a líčila se o sto šest. S úpravami vzhledu začaly kolem půl čtvrté a hotovy byly některé v půl šesté a některé až v šest. V tu dobu přijel pan Meissner, naskládali jsme veškeré občerstvení do auta a odvezli ho do baru.

Začátek akce měl být v sedm, ale třída dorazila o dost dříve, poslední jsem dorazila já s Maruškou. Po sedmé přicházeli učitelé a začala ta správná zábava. Naše třída neměla moc zábran v rozjezdu, což by se dalo silně vytknout, ale večer se udržel v mezích. O učitele jsme se starali a věnovali se jim, jak to jen bylo v našich silách, a bylo poznat, že je

to také bavilo. Kolem osmé jsme byli pasováni na maturanty panem ředitelem a třídním učitelem panem Meissnerem.

Poté se hodně povídalo a vesele tančilo, čas se naprosto rozplynul a nikdo ho nevnímal, později jsme si na učitele vymysleli hru ve stylu kufuru, všichni se vesele pustili do hry a my se bavili při pohledu na některé pantomimické úkazy. Nevím, jak to vnímáte vy, ale pro mě je opravdu

zážitek zatančit si s třídním na písničky Michala Davida, s panem Mackem si zaskákat na Dance nebo si zatančit ploužák s panem ředitelem. Příjemnou společností na parketu pro mě byla i paní Obergruberová, která tančí v podstatě cokoliv, když ji vytáhneme na parket. U stolu

dále seděli pan Uher, pan Svoboda, paní Šabatová, slečna Bílková a dokonce se na nás přišel podívat pan kuchař.

Chtěla bych poděkovat třídě za krásný večer, děvčatům za občerstvení a Hozimu za moderování soutěže učitelů. *E. Šmídová, 4.P*

Stužkovací večírek 4.S

Dne 10. listopadu 2011 se konal stužkovací večírek třídy 4.S. Z pohledu organizátorky byl pro mě večer velmi náročný. Jak to tak chodí, hned na místě nastalo několik problémů, které jsme však společnými silami dokázali vyřešit. Velmi děkuji spolužákům, kteří pomáhali s přípravou. Doufáme, že se všem zúčastněným večírek líbil. A nyní bych přešla ke krátkému popisu celého večera...

Okolo šesté hodiny jsme dorazili do klubu Konírna, kde nás mile přivítala paní majitelka. Okamžitě jsme se museli pustit do práce, aby vše bylo připraveno na příchod hostů. Hodinu po našem příjezdu začali přicházet první učitelé. Jakmile všichni dorazili, mohli jsme začít. A jak jinak bychom měli přivítat hosty, než příjemným a milým proslovem. Tohoto úkolu se ujal Honza Menšík. Projev sklidil velký potlesk a myslím si, že všechny příjemně naladil a uvolnil atmosféru. Poté mohlo začít pasování studentů do stavu maturantského. Pan ředi-

tel se tohoto úkolu s radostí ujal a pan třídní každému z nás popřál hodně štěstí a předal památeční předmět. Následoval přípitek a poté jsme mohli přejít k další části večera, a to byla zábava pro učitele. Měli jsme připraveno hned několik her a myslím si, že sklidily úspěch. Podle smíchu všech zúčastněných bylo poznat, že se všichni bavili, a to mě velmi potěšilo. Bylo nám pochváleno i občerstvení, což ještě více přispělo ke spokojenosti všech, kteří s ním pomáhali.

Nejvíce nás však druhý den potěšila paní Šabatová, jež nám večírek velmi pochválila, a myslím si, že to každého zahřálo u srdce. Občas z úst učitelů slyšíme různá kárná slova, a proto si této pochvaly velmi vážíme. Tímto děkuji všem hostům a doufám, že se vám všem večírek líbil.

-MišCA-

VÁNOCE V IRSKU

Renata, sestra mého přítele, bydlela tři roky v Irsku, a když už tu máme vánoční číslo Bezevšeho, rozhodla jsem se jí optat, jak Vánoce vypadají v cizině. Doufám, že nikdo z vás, čtenářů, už nevěří na Ježíška. Nerada bych potom měla problémy, když tu osvětluju, jak to s Vánoce chodí.

V Irsku určitě nechodí Ježíšek, že ne?

Ne. Hovorově mu říkají Santy, takže je to klasický zahraniční Santa Claus, ten tlustý dědula v červeném.

O tom jsme všichni určitě už slyšeli, ale málokdo asi ví, jak mu děti sdělují svá vánoční přání. Jak tedy?

V každém městečku mají Santa's house (Santův dům – pozn. redakce). Tam děti mohou posedět Santovi na klíně a říct mu svoje přání nebo mu předat dopis, který napsali. Když jsou však rodiče moc zaneprázdnění a nevezmou je za Santou, děti dopis nechají doma na okně spolu s hrnkem mléka a sušenkami.

A Santa jezdí ve velkých saních, které táhnou sobi?

Ano, přesně tak a nechybí ani Rudolf s červe-

ným nosem. Věří se, že Santa bydlí na severním pólu, tak potřebuje speciální dopravu.

Zdobí si lidé nějak své domy?

Jasně, všude jsou blikající světélka, na dveřích visí nazdobené věnce a na každé zahrádce je aspoň malý Rudolf. Někde dokonce mají na střeše i Santu na saních s celým spřežením.

V Americe se dokonce předhánějí v tom, kdo bude mít větší a úchvatnější výzdobu. Vypadá to, že v Irsku je to skoro taky tak, nebo ne?

V Irsku jsou dost pobožní, takže to spíš dělají, aby uctili náboženské svátky. Většina Irů chodí každou neděli na mši.

Aha, to jsem nevěděla. U nás v Čechách se Štědrý den slaví tradičně 24. prosince, ale jak je to v Irsku?

V Irsku je 24. prosinec normální pracovní den. V ten den večer ale ozdobí vánoční stromeček jako my a mají štědrovečerní večeři – nadívanou krůtu a jako dezert brusinkový koláč. Když už jsme u toho jídla, cukroví jako takové nemají, ale existují tam vánoční obměny běžných sladkostí. Např. celý rok mají košíčky s džemem a na Vánoce do toho dávají „mince“, což je hrooootně sladká směs rozinek, mletých ořechů, kandovaného ovoce a džemu. Nebo klasický jablečný koláč získá vánoční „šmak“ přidáním brusinek.

Počkej, zodpověděla jsi jen na část otázky. Tak tedy: kdy a kam naděluje Santa dárky?

Ráno 25. prosince normálně pod stromeček. Ten den potom oslavují, koukají na televizi a přejídají se. Původně byly na dárky nebo na brambory, když děti zlobily, punčochy. Teď už jsou spíš dekorativní. Přesto ale nesmí chybět na žádném krbu. Všechny rodinné domy mají alespoň jeden krb, protože Santa strká ten svůj tlustý zadek lidem do komína.

Mockrát děkuju Renče za hezké odpovědi a za to, že nám vysvětlila, jak slaví Vánoce Irové.

-Krejčovic-

NOVÝ ROK V IZRAELI

Proč všichni píší o Vánocích a já o Novém roce? Protože v Izraeli nemají Vánoce, ale slaví Nový rok. Vyzpovídala jsem svou kamarádku Ellu Mitkinu z Izraele, která ale od malička žije v Čechách. Letos se zúčastnila soutěže Miss Expat (Miss dívek ze zahraničí žijících v Čechách).

Rosh Hashanah je židovský duchovní Nový rok, který se slaví 1. a 2. den měsíce tišri, tj. podle gregoriánského kalendáře zhruba období září až října. Židovský Nový rok se neobejde bez svátečních jídel. Med a jablka symbolizují naději a tradiční novoroční pozdrav zní „Šana tova u-metuka“, tedy sladký nový rok. Nový rok letos připadá na 1. - 2. tišri 5772 (29. - 30. 9. 2011). Nový rok je vážený svátek, rozhoduje se o osudu člověka, ale nepříznivý osud lze odvrátit pokáním, modlitbami a dobrými skutky. Tímto svátkem začíná Deset dnů pokání, které vyvrcholí Jom Kippurem. Tradičními pokrmy jsou jablko s medem, rybí polévka, kachna s jablečnou nádivkou a koláč z mrkve.

PŘIPOMÍNKA STVOŘENÍ SVĚTA:

Den troubení: troubí se na šofar (beraní roh), který věřící probudí z mravní ochablosti.

Den vzpomínání: připomíná člověku, že se má rozpomenout na všechny své skutky vykonané v minulém roce.

Den soudu: Bůh podle skutků člověka rozhoduje o tom, jak se mu bude dařit příští rok, zda bude zapsán do Knihy mrtvých nebo do Knihy živých.

Ella a její rodina izrealský Nový rok už moc nedodrží, spíše drží naše svátky. Ale jejich babička, v Izraeli ano, a aby navodili atmosféru, že jsou při sobě, volají si na tento svátek po skype.

Ella Mitkina a -YumeOokami-

SVÁTKY V MAROKU

Když mě paní učitelka Šabatová požádala, zda bych nenapsala něco o svátcích v rodné zemi mého manžela, velice jsem se na tento „úkol“ těšila. Bohužel jsem brzy zjistila, že to až tak jednoduché nebude. Klasické svátky, jako naše Vánoce či Velikonoce, se v Maroku pochopitelně neslaví. Což je jasné, protože se jedná o čistě muslimskou zemi a křesťanské svátky v ní nemají šanci prosadit se. Ale jako my máme naše původem náboženské svátky, tak i v Maroku najdeme svátky spojené s islámem. Samozřejmě o nich něco vím, dokázala bych očima laika promluvit o jejich původu, ale co se týče průběhu, v tom mám naprosto jasno. Jedná se totiž vždy o jedno a to samé – o jídlo, resp. přejídání. Hovořím tedy (bohužel i před manželem a věřte mi, není z toho nadšen) všeobecně o svátcích „žracích“ (čtenáři a čtenářky prominou můj výběr slov, ale německý název „Fressfest“ nezni zas až tak špatně).

Mezi nejvýznamnější „Fressfesty“ patří konec ŘS VÁTKYV h měsíců (něco jako náš leden, únor atp.), které jsou ale narozdíl o našich měsících pohyblivé, tzn. že během několika let všechny měsíce projdou všemi ročními obdobími. Jedná se o měsíc, během kterého se všichni muslimové musí postit. V praxi to vypadá tak, že od úsvitu do soumraku nesmí jíst ani pít, kouřit atd. Vesměs nesmí dělat nic, co by jim dělalo radost (marně se snažím přesvědčit manžela o tom, že fotbal do této kategorie také patří!!!). Protože většina lidí v průběhu Ramadanu něco shodí, je nutno to dohnat. Na konci půstu se tedy slaví, což v praxi vypadá tak, že se 3 dny nepřetržitě jí a pije (samozřejmě žádný alkohol). Takže je to vlastně taková pročišťovací kúra zakončená selháním vůle.

Druhým „Fressfestem“ je tzv. „Obětní svátek“, který má pro mě příděch krutého sadismu. Kromě toho, že se opět všichni přejedí, je tradicí, že hlava každé rodiny podřízne jehňátko, telátko či kůzlátko. Tento svátek je slaven z vděku božím milosrdenství a zakládá se na pověsti o Abrahamovi, který měl jako důkaz oddanosti Bohu obětovat svého syna Ismaela. Bůh podle legendy v pravý čas zasáhl a „spokojil“ se s obětováním zvířete.

Každoročně vedeme s manželem nerovný a zákeřný boj o život mladého tvorečka. Nerovný proto, že manžel proti mně nemá žádnou šanci, a zákeřný z toho důvodu, že neváhám pro nevinný život hrozit rozvodem a veřejnou ostudou. Nechápu proto, že se do předem prohrané bitvy každý rok zarytě pouští. Mám takovou teorii, že se tak dobrovolně katapultuje na obětní místo mláďátka a trpitelsky pode mnou strádá.

Ale teď vážně. Všechny islámské svátky, které jsem společně s manželovou rodinou směla prožít, byly nezapomenutelné. Samozřejmě už jen tím jídlem, o kterém si můžeme nechat jenom zdát. Různé druhy masa, zeleniny, ryby, mořské plody, samozřejmě kuskus a především nespočet druhů koření, které Evropan nemá ve svých národních kuchyních šanci poznat. Ale jídlo opravdu není tím hlavním, nejdůležitější je soudržnost rodiny, z které bychom si my Evropané měli vzít příklad. Každá rodinka se skládá z minimálně pěti dětí, k tomu připočtete odpovídající počet vnučat a menší „masový dav“ je na světě. Upřímně přiznávám, že si pamatuji jména jen svých švagrů a švagrových. Všichni jsou na sebe neuvěřitelně milí, neexistuje tam závist nebo nevraživost. To jsem ale poznala až postupem času. Zpočátku mi připadalo, že se všichni hádají. Vzájemná komunikace je totiž velmi velmi hlasitá. Přirovnala bych to bez přehánění k hlasitým předrozvodovým tahanicím.

Stejně jako já se musím přizpůsobovat tamějším svátkům, musí se také manželé naladit na zdejší evropské zvyky. Vznikají tak komické situace na obou stranách. Jako muslim by správně Vánoce slavit neměl. Ale protože zvyky v naší rodině nespočívají stejně tak jako u mnohých jiných v křesťanských tradicích, nijak zvlášť se mužiček přijímání dárků nebrání. Přejídání se o svátcích mu také není

cizí, proti vánočnímu cukroví taky nic nemá a dovolená mu taky není proti srsti. Proto se každoročně na začátku adventu nechává rád ovanout vánoční atmosférou.

První Vánoce byly opravdu komické, bylo důležité vysvětlit mu, na jakém principu funguje předávání dárků, tzn. co je možné očekávat a především to, co očekávají ostatní. Nikdo si totiž nedokáže představit, jakou práci mi dalo přivést ho na takovou úroveň, kde se právě nachází. Po třech letech neúnavného opakování zásadních principů už jakž takž chápe, že darovat peníze je někdy lepší, než věnovat něco, čím ostatní příliš nepotěšíme. V čem ještě ale máme krapánek problémy není výše částek, ale jejich zaokrouhlování. Protož má v hlavě eurový převodník, má tedy tendenci darovat zaokrouhlené eurové částky, což nevypadá zrovna nejlépe. No uznejte, dát někomu 50 Euro vypadá pěkně, ale 1200 Kč? Máme ho raději než za 1000 Kč ale za 1500 Kč nám nestojí....

Pochopení je jedna věc, ale aplikace v praxi je věc druhá. A ta pokulhává. Vytrvale rok co rok chodí po nákupech a nechává se unášet svou chlapeckou fantazií. Marně se mu snažím vysvětlit, že kupovat tchánovi sadu náradí nemá cenu, protože ho má plný sklep. Obdarovat tchýni krémem proti vráskám je vyloženě nebezpečná záležitost, která hrozí pokazením poklidné vánoční atmosféry. Babičkám se nikdy nedaruje tekuté mýdlo, ale pouze pevné, krabičkové, pokud možno univerzální, jak na mytí těla, tak na praní prádla. Riskujeme tím totiž, že se nám nevyžádaný dárek vrátí příští rok, ale bohužel už s prošlým datem spotřeby, což babička neví, protože už skoro nevidí. Tetám nekupujeme oříšky v čokoládě, protože už tak mají 50 kg navíc a hlavně nechceme riskovat, že budeme opět muset půl roku snášet jejich šišloprskání, jelikož si na tvrdých oříškách vylamují chrup. Malé neteři nekupujeme hadříky, i když v nich vypadá seberoztomileji, ale zásadně jen hračky, které náležitě ocení sladkou pusinkou. Všechna tato pravidla se mi během uplynulých let podařilo manželkovi vštípit do hlavy, ale s jednou věcí bojuji pořád. Je přece nemyslitelné, aby opakovaně (jakoby náhodou) zapomínal na našeho Benička!!! Nemůže se pak divit, když mu pejsek ve vzteku, že nedostal pod stromeček žádnou laskominu, rozkoře právě darované kožené Mustangy. Jak jistě uznáte, jedná se o naprosto pochopitelnou a omluvitelnou reakci. Popravdě si vždycky říkám, že je to ještě slabá odplata za jeho naprostou ignoraci. To Danoušek (budíž mu země lehká) to svým útokem na manželkuv obličej řešil důsledněji. Mužiček byl tak o štedrém večeru odeslán na pohotovost a obdarován třemi stehy nad levým okem. Naštěstí pro něj Dandy do půl roku zemřel a dárkové přehlížení ho rok na to s novým pejskem stálo pouze jen ty boty. Doufám, že letos bude rozumější. Manžel pochopitelně!

Přeji vám všem nádherné Vánoce a šťastný a úspěšný vstup do nového roku!

Lenka Mountasir Limberská

Bobová dráha

Jsem nadšencem pro jakýkoli adrenalin, a proto bych vám ráda přiblížila můj zážitek z bobové dráhy. Ted si asi říkáte: „Bobová dráha, bože, to je pro děti.“ To jsem si taky říkala, ale ráda se pokusím vás vyvést z omylu.

Pro tento zážitek jsem si musela dojet do Prahy na Prosek. Můj první dojem z krásného prostředí byl opravdu skvělý, ale poté, co jsem viděla dráhu, jsem názor změnila. Stáhl se mi žaludek a nevěděla jsem pořádně, co mě čeká. Když jsem před sebou viděla jezdce, kteří se nemohli rozjet nebo dokonce zabrzdit, tak jsem z toho měla opravdu špatný pocit. Vozík, který nám byl každému přiřazen, byl vždy pro dvě osoby. Uvnitř bylo ovládací zařízení v podobě páky mezi nohama, a i po špatném dojmu z některých předešlých jezdců, bylo ovládání velmi jednoduché. Trať je dlouhá přibližně jeden kilometr, musela jsem se vypořádat s různými hupy a osmičkami. Maximální rychlost vozíku je až 50 km/h. Na cestě dolů mi došlo, jak se dostanu s vozíkem zpět nahoru. Ale po příjezdu do cílové rovinky jsem byla příjemně překvapená. Dráha je totiž vybavená vlekem, který nás dopravil zpět přímo před start.

Jedna jízda stojí dospělého 60 Kč. Potom na ceníku můžete najít mnoho slev, které vás příjemně potěší.

Bobová dráha je v provozu celoročně. Celý areál doplňuje restaurace, letní terasa, lanová skluzavka a lanové centrum pro děti a úžasná příroda, která celé centrum obklopuje.

Zážitek, který jsem si po šesti

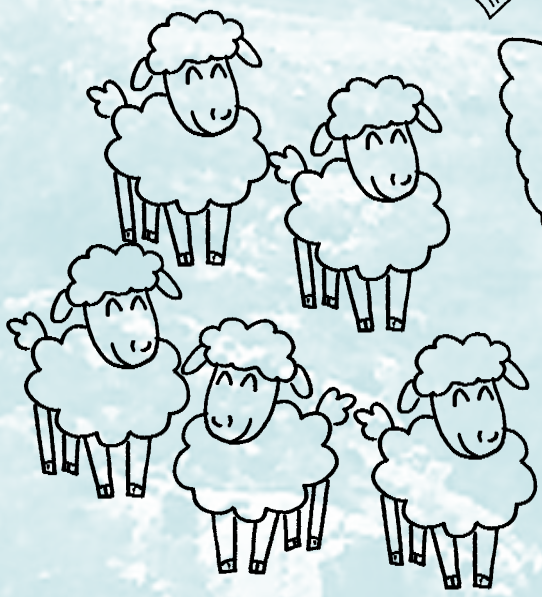
jízdách prožila, je nezapomenutelný a určitě bych ho doporučila každému. Každý, kdo má aspoň trochu rád adrenalin a rád se zasměje sám sobě, by tento areál měl určitě navštívit.

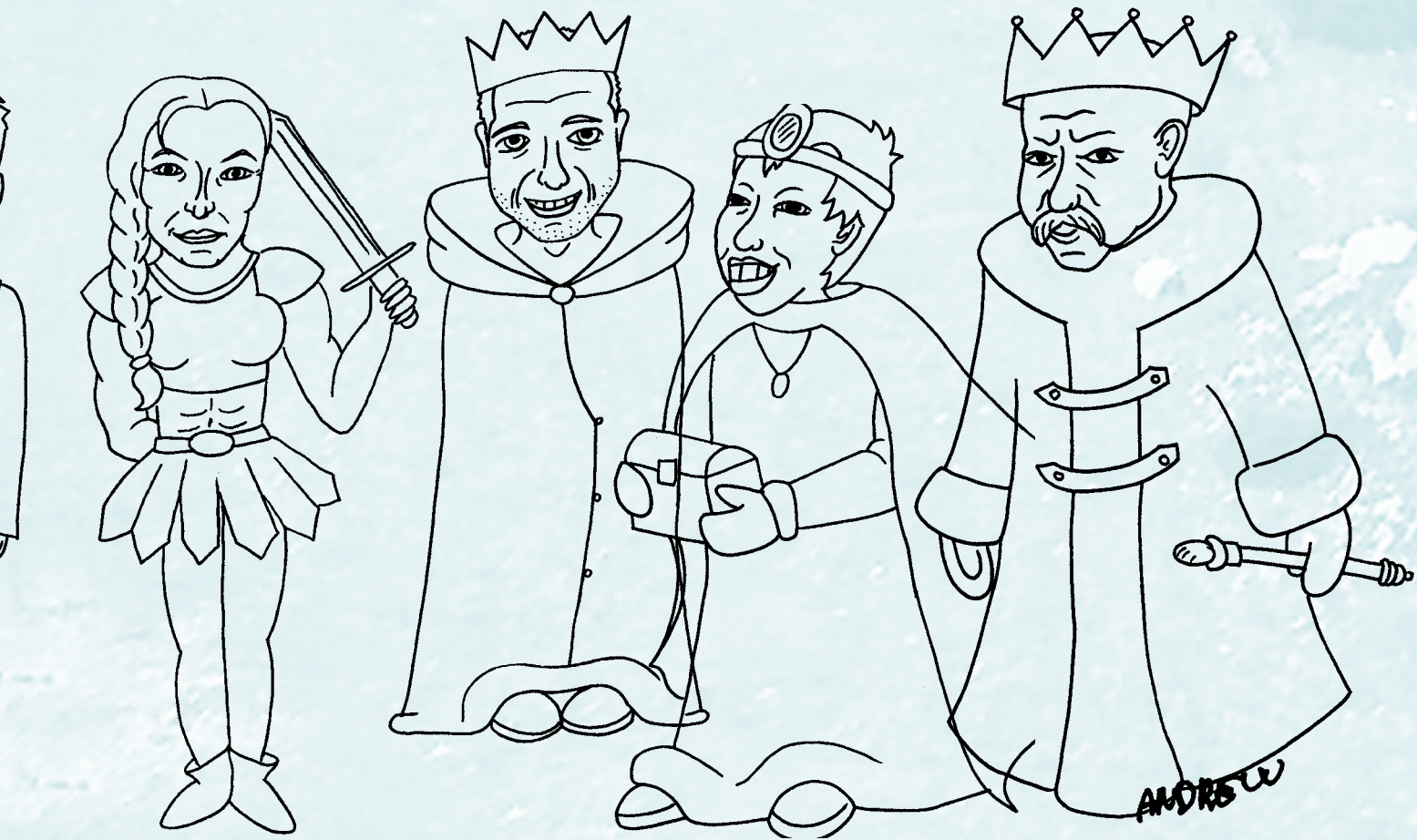
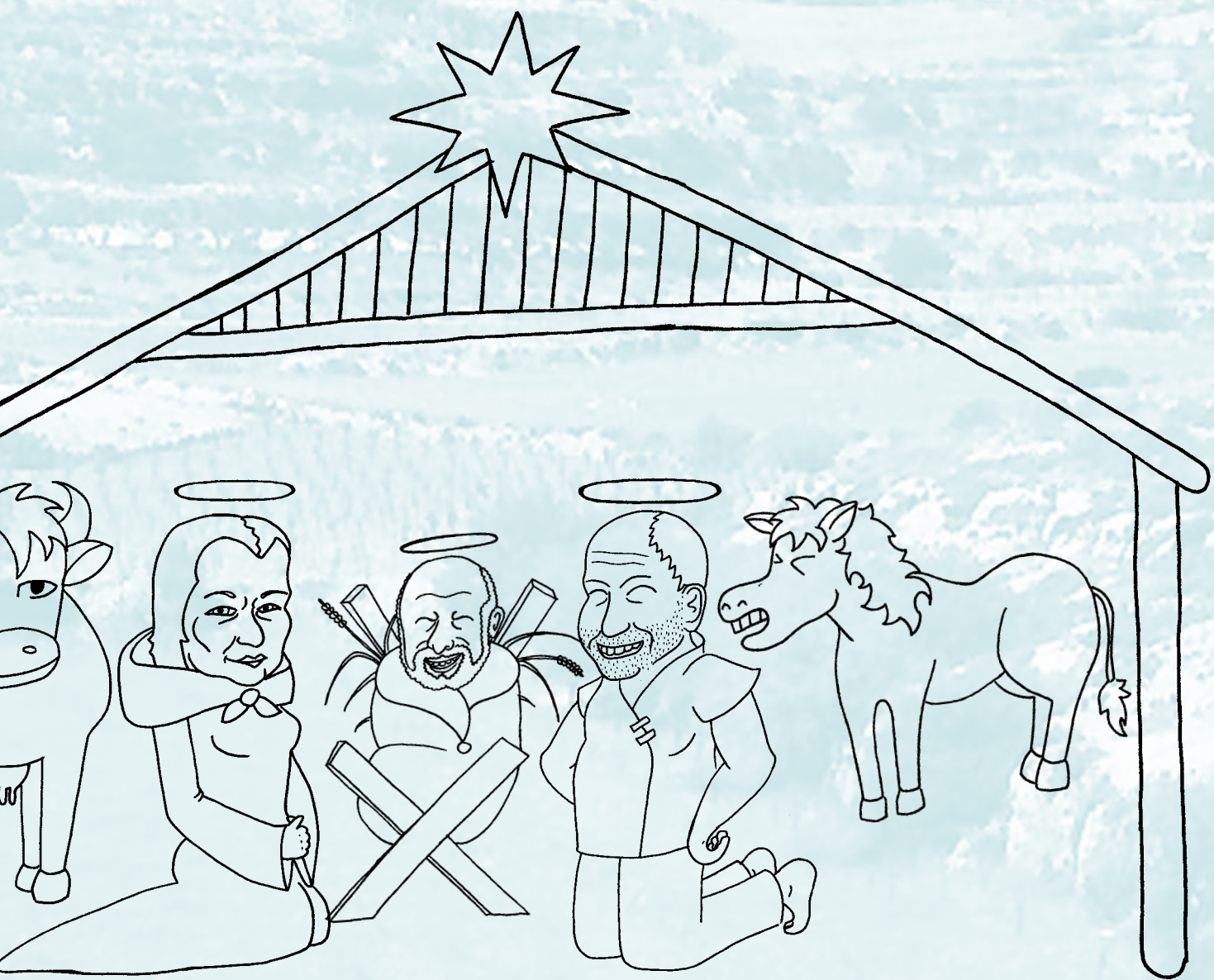
-Chucky-

MARATÓN NA BG VARNSDORF

Dne 24. 11. se uskutečnil čtyřiařadvacetihodinový maratón ve stolním tenise. Sám jsem se zúčastnil a myslím, že to byl dobrý nápad. Líbilo se mi to. Zažil jsem spoustu zábavy. Hrál se na pěti stolech, na nichž se střídaly páry. Odpadlíci si mohli ustlat ve třídě. Já osobně jsem si druhý den také ustlal ve třídě, ale až v naší škole. Usnul jsem tehdy, kdy jsme měli zrovna paní učitelku Šabatovou, která, když zjistila, že spím, mi po probuzení dala za úkol vypracovat tento článek.

Matěj Stoklásek, 2. 5

REDAKČNÍ RADA PŘEJE ŠTASTNÉ A VESELÉ VÁNOCE A ÚSPĚŠNÝ NOVÝ ROK 2012

Přeji vám všem veselé Vánoce a šťastný nový rok. To určitě slyšíte od kdekoho. Ale já bych vám k tomu přidala mnoho štěstí, hlavně zdraví a plnou náruč lásky. Snažte si užívat tento vánoční čas, nehoňte se za slevami, v klidu se posadte se šálkem

čaje či kávy k nějaké pěkné knížce a nasávejte vánoční atmosféru plnými doušky. Klidně se přecpěte cukrovím a vánočkou, vždyť je to jen jednou za rok. Do dalších Vánoc to vyběháte. Tedy aspoň doufajte. Ať se vám v dalším roce jen daří a splníte si všechny své sny.

M. CASKOVÁ (MIŠCA)

Možná se vám to zdá jako omlété klišé, ale nejdůležitější je na světě láska. Láska mění lidi, láska mění svět, jen my jí nepřikládáme takovou váhu, jakou opravdu má. Nynější společnost je příliš uspěchaná a lidé nemají čas pozastavit se, otevřít své srdce a přijímat a dávat lásku. Své nitro před ní opevňují a pak se diví, že je vše tak šedivé, prázdné a pusté. Avšak stačí jeden vřelý úsměv a naše srdce jsou schopná pookrát a usmívat se s námi. Proto vám, milí čtenáři, přeji nejen do nového roku, ale po celý život, srdce plná lásky a v okolí tolik radosti, kolik si jen přejete. S láskou

M. KOLAŘÍKOVÁ (KREJČOVIC)

Přeji všem polygrafákům krásné a pohodové Vánoce. Nehoňte se za dárky, šilným úklidem, nepřemýšlejte, kolik pečiva a dalšího jídla a pítí máte ještě obstarat, ale zastavte se, v klidu si posedte a popovídejte se svými milými a blízkými a snažte se najít vánočního ducha. Na Silvestra

s mírou (nebo Mírou?), znáte se, jste polygrafáci! A v novém roce maturantům úspěšné maturity, třetákům bezproblémové závěrečné zkoušky a nám všem pokud možno žádné konflikty, hodně lásky a dobré zdraví.

JÍŘÍ UHER

Co vám všem přát do nového roku? Nic originálního mě nenapadá, když vezmu v potaz, že tento příspěvek píše každý z nás. Snad jen pár věcí. Abyste se na Vánoce sešli všichni, co se máte rádi. Ze Silvestra si vše pamatovali, ale

druhý den, aby vám bylo pořádně špatně. A aby celý tento čas pro vás byl klidný a pohodový.

D. PAVLÍKOVÁ (YUMEOKAMI)

Všem čtenářům Bezevšeho a celé střední škole polygrafické přeju hezké Vánoce, pohodu, klid, radost a šťastný nový rok 2012. Dávejte na sebe pozor a buďte s rodinou, která je vám všem doufám nejbližší a pořádně odlehčete rodinné konto, aby mohlo následující rok zas krásně nabývat.

PETR BERGR (DISCO STUE)

Štěstí a zdraví si většinou přejí lidé do nového roku, to stejné přeju nám všem, kdo sdílíme prostory polygrafické školy. Zdraví jako základní podmínku života a štěstí, které podle mě

L. OBERGRUBEROVÁ (LO)

spočívá ve schopnosti nemyslet stále na to, co bylo či bude, ale umět si uvědomit jedinečnost chvíle, žít „tady a teď“, umět prožívat radost z velkých i malých okamžiků dnů mimořádných, ale i těch všedních...

P. BADOVÁ (BOUDÝ)

Hodně zdraví, štěstí a tak podobně. Vždyť to slycháte věčně. Nadcházející rok si však nezapomeňte patřičně užít a dát do něj vše, když už budeme mít ten konec světa. Také přeji časopisu Bezevšeho do

budoucná plno úspěchů a ocenění, protože si je určitě zaslouží, a méně líných redaktorů, jako jsem já.

P. ANDĚL (PEETER)

Zima se vrátila a s ní všechno dobré, ale i zlé. Osobně nemám ráda tohle období, protože působí pochmurně. Ledový vítr, holé stromy, okna, ve kterých blikají bláznivá barevná světýlka navozují takový nepříjemný pocit zmatku a nucené vánoční atmosféry. Nejráději bych strávila celou zimu pod peřinou. Vám přeji, abyste zimu zvládli ve zdraví a v dobré náladě, prožili svátky naplno a měli spousty pěkných zimních zážitků.

L. PAVLISOVÁ (PAVLISKA)

Milí čtenáři, měli jsme první adventní neděli a teď je teprve čas na vánoční reklamy od T-mobile s Bolkem Polívkou. Chtěl bych vám popřát bohatou nadílku, šťastné Vánoce a hezký nový rok. Co se Silvestra týče,

O. DUDEK (MONTY)

dám vám dvě rady. Ta první: až budete házet Korzáry, Piráty, Megy..a všechny ostatní petardy, tak vždycky opatrně a co nejdál od sebe. A ta druhá: nejezte žlutý sníh.

Nejen studentům a zaměstnancům polygrafky, ale také všem ostatním chci popřát zdraví, lásku, rodinnou pohodu, úspěchy školní i pracovní a také ubývání veřejného dluhu České republiky. Přání „čtvrtákům“: ať zvládnete maturitní zkoušky hned napoprve!

LINDA SZÖLLÖSIOVÁ

Milý čtenáři BZV, jako kreslíř a kariataturista časopisu bych své myšlenky bych své myšlenky možná lépe vyjádřil jednoduchým obrázkem, ale myslím že to zvládnu i několika smysluplnými slovy. Přeji vám všem krásné prožití Vánoc a Silvestra, hlavně novoroční bolest hlavy, aby se vyhnula vám a vašim lahvám a aby následující rok byl ještě lepší než ten stávající. Přeji jak vám, tak i nám, aby se časopis líbil čím dál tím víc a aby dělal radost všem, co si prolustují jeho stránky.

O. DOLEJŠ (ANDREW)

Milí čtenáři, ten vánoční čas dočkali jsme zas, jak se zpívá v jedné koledě. Ze srdce vám přeji, abyste jej strávili s těmi, kteří jsou vám blízcí, abyste se na chvíli zastavili a vychutnali si nejen dobroty, ale také pohodu a kouzelnou

atmosféru. Než se rozejdeme do svých domovů, musím vás na našich stránkách pozdravit, říci vám, že co bylo, bylo, odpusťte si, co jsme si, že ve vás všechny věřím, že vás mám ráda a že jsem na vás pyšná. V novém roce buďte zdraví, šťastní, ať se vám daří ve studiu, ať ve vašich domovech panují dobré vztahy a ať vás láska provází. Hallelujah!

I. ŠABATOVÁ (ŠA)

Dlouho jsem přemýšlel, co popřát a být při tom originální.

Takže moc štěstí, zdraví, lásky, klidu a pohody a jen samé dobré lidi kolem sebe.

To sice není originální, ale rozhodně upřímné, což se také počítá.

I. ŠABATA (IŠA)

Milí čtenáři, blíží se Mikuláš, Vánoce, Silvestr, měsíc plný rodinné pohody. Rok 2012 se k nám řítí neuvěřitelnou rychlostí. Bylo to nedávno, co jsem si říkala: „Je teprve září, mám před sebou ještě celý rok.“ Auž je prosinec. Toto číslo Bezevšeho je poslední, co vyjde roku 2011.

Při té příležitosti bych vám ráda popřála krásné prožití vánočních svátků, hodně zdraví, štěstí a ať do roku 2012 vkročíte tou správnou nohou.

M. ČERNÁ (CHUCKY)

V Rumburku, 21. 12. 2011

Milý Ježíšku,

rok se s rokem opět sešel a máme tu znovu vánoční svátky. Je to období, kdy Ti přicházejí přehřle dopisy ze všech koutů světa a všech věkových kategorií. Milí pubertální, dospělí, starci, ti všichni Ti zasílají dopisy, i když třeba, při hlubším zamyšlení, nemají jediné právo Ti zaplňovat poštovní schránku. Obsah dopisů je práci a plný touhy po něčem nebo někom. Lidé žádají o vše možné i nemožné. Nejvíce Tě potěší různorodá dětská přání, která jsou nevinná a naivní. Ta opravdu upřímně hřejí u srdce. Na druhé straně přicházejí od starců, kteří mají jediné přání – život. Slzy v očích se dají jen ztěžka zamáčknot. Pak se inkoust na dopisním papíře rozpouští. Smutná a depresivní nálada se tím více umocňuje. Říkám si, že to opravdu nemáš jednoduché. Přesto všechno jsem se rozhodl Ti napsat a poprosit Tě. Ano, jako miliony ostatních Tě chci o něco požádat. Abych byl přesnější, přeji si od Tebe jediné. A to, aby ses příjemně usadil do křesla, zadíval se do plápolajícího hřejivého ohně v krbu a zavřel oči. A prosím Tě, odpočiň si alespoň pár minut. Pročisti si hlavu, než se opět vrátíš k sobeckým dopisům od hamižných lidí, kteří mají mnoho a chtějí ještě více...

Takže víš co? Zapni si Maca, e-mailového klienta, a pošli přesně tenhle typ lidí do háje.

Tvůj dopisovatel Tomášek (T. Pelc, 2.A)

Zdravím Tě Ježíšku,

tímto dopisem se vracím do dětských let. Do těch let, kdy jsem se radovala z každé maličkosti. Tehdy mi stačilo jen pár klaciků a kousek papíru, abych vyrobila dárek pro rodiče, ze kterého, alespoň mi to říkali, měli velkou radost. Postupem času začínám dospívat a uvědomuji si, že už k životu potřebuji víc, než jen kus papíru, a proto tě tímto dopisem chci poprosit o pár maličkostí, které bych si přála k Vánocům. Předem děkuji.

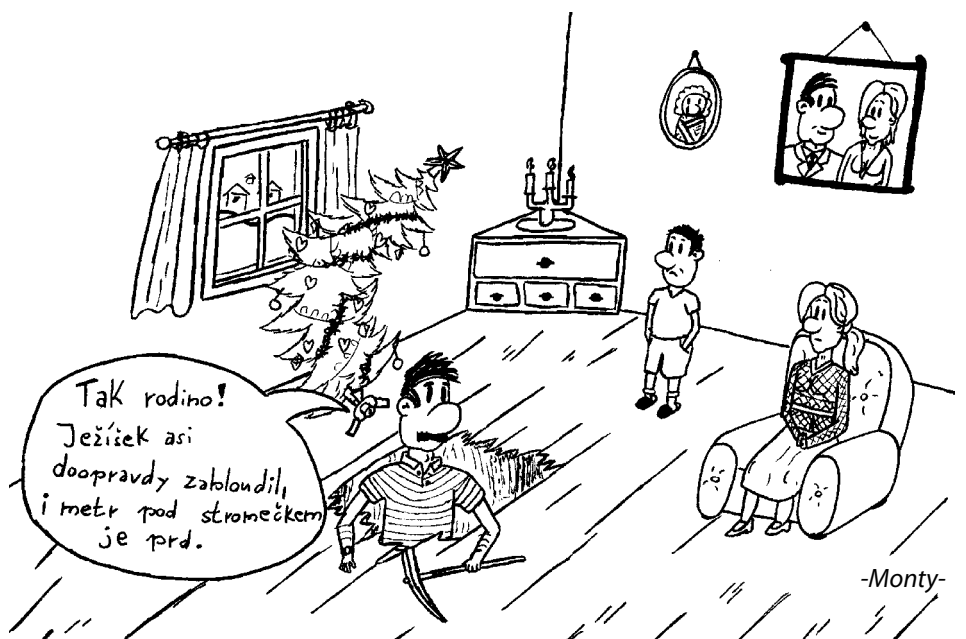
Připravila jsem si seznam a tady je:

1. auto (pěší chůze už není v módě)
2. malý domek v Karibiku (tři patra budou stačit)
3. soukromou továrnu na obuv (uznej, pantofle v zimě jsou trochu podivné)
4. hezkou a štíhlou postavu (a ne, že to zase spleteš jako minulý rok)
5. maturitní vysvědčení s jednou 2 (aby to nebylo podezřelé)
6. mohl by se mi hodit i nový mobilní přístroj (bez komentáře)
7. kompletně obnovit šatník (krásného oblečení není nikdy dost)
8. nová kreditní karta s plným kontem také není na zmar
9. kiwi štávu

Toto by pro začátek mohlo stačit, ale přeci jen do Vánoc zbývá ještě pár dní, tak kdyby mě napadla nějaká další věc, určitě Ti napíšu.

S pozdravem, Petruška...

-Boudý-

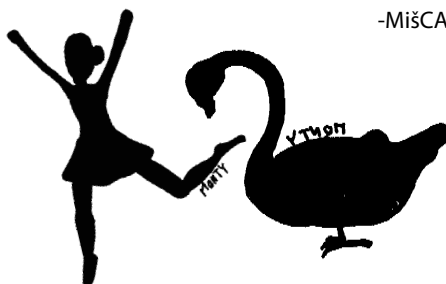
Již podle plakátu mě snímek velmi zaujal. Bylo na něm něco zvláštního, tajemného, ale hlavně jsem z něj cítila určitou upjatost. A navíc nadpis „Co všechno byste obětovali pro sen?“ je velmi děsivý. Snímek byl natočen roku 2010 režisérem Darrenem Aronofským. Jistě znáte i jeho další díla, jak je Requiem za sen nebo Wrestler či Fontána.

Hlavní hrdinkou je Nina (Natalie Portman), balerína newyorského souboru. Když se rozhodne umělecký šéf baletu Thomas Leroy (Vincent Cassel) předvést znovu Labutí jezero, vymění dosavadní labutí královnu Beth Macintyre (Winona Ryder) za mladou, krásnou Ninu. Ta je velmi potěšena, jenže nastává jeden problém. Labutí královna má dvě podoby, nevinnou, křehkou bílou labuť a smyslnou, lstivou černou labuť. Jenže Nina je povahově bílá labuť, ne černá. Do souboru se přidává balerína Lily (Mila Kunis), úplný opak Niny, a role černé labuť by byla pro ni přímo jako dělaná. Thomas ji obdivuje pro její smyslnost a divokost. Nina je oproti ní křehká, něžná a bojácná. Mezi dívkami vznikne podivné přátelství, které však zničí rivalita. Thomas má stále pochyby o tom, jestli roli černé labuť zvládne, a proto se Nina velmi ničí neustálým zkoušením. Její matka Erica (Barbara Hershey), bývalá baletka, má o ni strach. Nina se začne během filmu postupně měnit, z ničeho nic se mění její chování. Jako kdyby si rozpoltila osobnost. Jednu chvíli je křehká a nevinná a druhou divoká a nespoutaná. Nakonec úplně propadne roli a promění se v černou labuť. Pohltí ji paranoia, že jí chce Lily zničit, a proto ji probodne kusem střepe. Nakonec však zjišťuje, že ublížila jen sama sobě a jak zemře na konci Labutího jezera bílá labuť kvůli nešťastné lásce, tak nakonec umírá i Nina.

Film podle mého názoru byl úžasný. Je zajímavé sledovat, jak na člověka působí okolí. Vidíme, jak je baletní prostředí upjaté a musí být vždy dokonalé a taková je i Nina. Žene ji touha být nejlepší, dosáhnout až na vrchol. Role labutí královny je sen každé baletky. Ale ona pro svůj sen obětovala celý svůj život. Některé

scény byly velmi děsivé, někdy až nechutné. Musím však uznat, že film má zajímavý námět a nemůžete od něj jen tak odejít, aniž byste nad tím uvažovali. Mám ráda takové filmy, které vás nutí přemýšlet. Snímek byl nominován na čtyři Zlaté glóby, včetně cen za nejlepší ženský herecký výkon v hlavní roli a za nejlepší režii. Herecké obsazení bylo podle mého názoru znamenité. Sám režisér řekl: „Věděl jsem, kdo bude hrát Ninu dříve, než byl dokončen scénář. Musela to být Natalie Portman. Nejen proto, že se od dětství věnuje baletu, ale hlavně proto, že dokáže ustát nesmírné fyzické i psychické nároky role, v níž současně cvičila, tančila a ztrácela kontakt s realitou.“

-MišCA-

TŘI MUŠKETÝŘI

Dalo by se říct, že příběh francouzského spisovatele Alexandra Dumase by se už nedal zfilmovat, jenže tuhle myšlenku režisér Paul W.S. Anderson zavrhl a natočil román znovu i ve 3D (2011).

Děj se točí kolem notoricky známých postav, Porthose, Athose, Aramise a d'Artagnana. Nejdříve se Porthos, Athos a Aramis vydají do tajných katakomb, kde najdou s mylady de Winter plány Leonarda da Vinciho na sestrojení vzducholodi. Hraběnka hrdiny podvede a plány předá zrádnému vévodovi z Buckinghamu.

Přenášíme se o pár let později, kdy je mladý d'Artagnan vyslán svým otcem do Paříže stát se mušketýrem. Dostane radu šarvátky vyhledávat, tudíž jen co do města dorazí, stihne si dát souboj se všemi zmíněnými mušketýry.

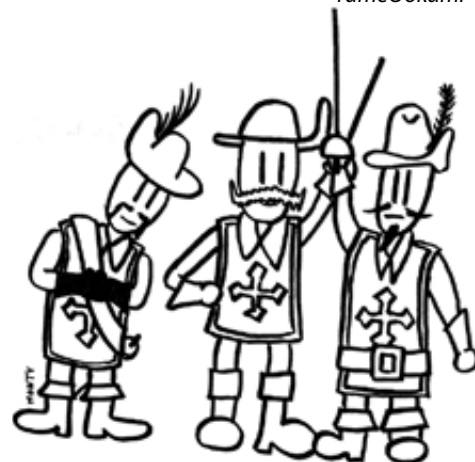
Každého má na jednu hodinu, ale všichni přijdou najednou. Jelikož jsou veřejné souboje zakázány, napadne mušketýry kardinálova garda. Všichni společně gardu přemohou. Kardinál chce, aby neušli trestu, jenže mladícký král má své mušketýry rád, a tak je spíše odmění než potrestá a d'Artagnan se stane mušketýrem.

Jenže v pozadí se dějí kardinálovy intriky, jak se spolčit z vévodou, v čemž mu pomáhá dvojitá agentka mylady de Winter. Podstrčí do komnaty královny podvrhy milostných dopisů od vévody a ukradne náhrdelník, který královna dostala od krále. Král se o dopisech dozví a na radu kardinála vyzve královnu, aby si za pět dní vzala na ples ony klenoty. Královna se musí rozhodnout, co udělat, jinak zklame krále, zahyne a to vše vyvolá válku. Proto se rozhodne obrátit na naše nebojácné mušketýry a ti se rovnou vydají na strastiplnou pouť, plnou intrik, nebezpečí a vzducholodí.

Příběh se drží původního díla jen okrajově, ale i tak se mi film líbil. Není to nijak složitý film, spíše na oddych. Některé scény jsou přehnané a nemyšlitelné, ale to už k dnešní tvorbě akčních filmů patří. Očekávejte skvělé efekty a hudbu. Mylady de Winter si zahrála Milla Jovovich (Resident Evil), vévodu z Buckinghamu Orlando Bloom (Království nebeské), Aramise Luke Evans, Athose Matthew MacFadyen, Portose Ray Stevenso, d'Artagnana Logan Lerman a kardinála Richelieu Christoph Waltz.

Kniha „Tři mušketýři“ si koleduje o zápis do Guinnessovy knihy rekordů v kolonce největšího množství filmových adaptací vůbec (vyrovňají se jí snad jen adaptace Shakespearových dramát). Vůbec první filmové převedení Dumasovy knihy na celuloidový pás pochází již z roku 1903, ale dodnes se nedochovalo a mnoho se toho o něm neví. Tři mušketýři byli natočeni jako němé filmy, vznikly také sovětské muzikálové agitky, asijské kung-fu adaptace a mnoho animovaných snímků (od Toma a Jerryho po Barbie verzi). Existují též seriály na pokračování s alternativními konci. Pokud bereme v potaz pouze filmy, které mají Tři mušketýry přímo v názvu, pak Tři mušketýři 3D jsou v pořadí asi na dvacátém pátém místě v soutěži o největší počet filmových zpracování.

-YumeOokami-

PERFECT DAYS I ženy mají své dny

Tento film letos natočila brilantní Alice Nellis a do hlavních rolí obsadila skvěle sehranou dvojici, Ivanu Chýlkovou a Vojtu Kotka.

Film začíná čtyřicátými narozeninami Eriky (Ivana Chýlková), ta je úspěšná kadeřnice, která má nejen vlastní úspěšné kadeřnictví, ale i televizní show. Jenže i přes skvělou kariéru je nešťastná, žije bez chlapa, ale co víc, chybí jí dítě. A tak se rozhodne k razantnímu řešení, pořídít si dítě sama. Jenže to tak lehce nejde, a tak poprosí svého dlouholetého homosexuálního kamaráda Richarda (Ondřej Sokol) o sperma. Tomu se nejdřív nápad nelíbí (natož, že by měl spát s ženou), ale nakonec Eric vyhoví, koupí jí inseminační stříkačku a daruje jí své sperma.

Jenže i tak je Erika pořád sama, na Vánoce si vyrazí do jednoho klubu, kde potká mladičkého barmana Adama (Vojta Kotek), který její pozvání do bytu bere jako nabídku na sex. Erika mu rychle vysvětlí, že jí o to nejde, a že si ho vlastně vyhledala kvůli své kamarádce, která je jeho matkou, jež ho v sedmnácti letech odložila a teď chce spojení s ním navázat. Ten se rozzuří a uteče. Nakonec přijde s omluvou za Eriku do práce a nechá se od ní ostříhat. Mezitím se nadále Erika snaží o dítě i proti vůli své matky (Zuzana Kronerová), která když se tuto zprávu dozví, se okamžitě rozčílí a nedává o sobě Eric vědět. Ta je zoufalá a jako záchránce na bílém koni přijede Adam. Tajně udržují svůj milostný vztah, Adam neví, že se Erika snaží o dítě, a Richard neví, že Erika spí s Adamem. Na seznamovacím večírku, kde má Adam poznat rodinu, pozná i „tetu Eriku“. Oba se sice k sobě chovají dost chladně, ale i tak se Adam nabídne, že odveze Eriku k matce. Jenže ta neotevírá dveře. Zjistí, že zemřela. Erika je zoufalá a na dně, po pohřbu vše vypukne u ní doma. Adam se neudrží a všem vysvětlí, že spolu mají poměr. Richard se na Eriku naštve, že spala s jiným, když se snažili o dítě, a mimo jiné, že děti mít nemůže. Načež Erika prozradí, že je těhotná, ale že Adamovo dítě, to stoprocentně není.

Či tedy dítě je? Jak kamarádka Eriky zareaguje na to, že spí s jejím nově nalezeným synem? Zůstane Adam po boku Eriky? Na to už se

musíte podívat sami, ale můžu vás ujistit, že se u filmu nebudete nudit. Ačkoliv je ze života a je tu spousta strastiplných chvil, najdeme zde i spoustu humoru a to si myslím, že je na filmu skvělé.

Film je natočen podle divadelní předlohy. Byt Eriky Oskarové (Ivana Chýlková) byl postaven pouze pro potřeby natáčení v nejvyšším patře jedné pražské továrny kvůli výhledu.

- YumeOokami -

Dr. Jekyll a pan Hyde

„Zdál se mi takový podivný sen, že se jmenuji Dr. Jekyll.“

Příběh o doktoru Jekyllovi a panu Hydeovi jsem znala jen zběžně ze zkomolenin ve filmu. A tak jsem byla ráda, když jsem zjistila, že tuto hru hraje mladoboleslavské Městské divadlo, a ještě radši, že mohu jít na premiéru.

Pan Jekyll je utvrzen ve svých metodách a snaží se najít lék, který by zvíře v nás, naše hnusné vlastnosti odstranil. Pomocí bylinných extraktů po dlouhé době najde správný poměr a rozhodne se ho vyzkoušet na sobě. Ale místo toho, aby odstranil své špatné vlastnosti, si vlastně nepamatuje, co posledních pár hodin dělal. Zjistí, že všechny špatné vlastnosti se zformovaly do samostatně myslící existence, pana Hyda. Jenže ten využívá Jekyllovo tělo, a tak nemůže Jekylla zabít, jinak by zahubil sám sebe. Hyde Jekylla ovládá a Jekyll si dlouhou dobu toho není vědom. Hyde chce Jekylla společensky zničit, a tak zabije jeho soka, sira Denvers Carewa a vše zařídí tak, aby se Jekylla zbavil. Naštěstí Jekyll vše otočí proti němu. Jak dopadne boj Jekylla a Hyda? Nebo je to boj Hyda a Jekylla? To už si musíte zjistit sami.

Z představení jsem byla unešená, scénu tvořily skvělé několikapatrové kulisy, viděla jsem dokonalý herecký výkon, slyšela moderní, ale skvěle použitou hudbu. Skvělým nápadem bylo rudé osvětlení, když na scénu dorazil Hyde, násilí a křik. Hyde byl zobrazován najednou několikrát a vždy, když herci byli jako Hyde, zvedli si límeček u kabátu. To vše mě vtáhlo do toho příběhu úplně celou. Představení mě uchvátilo a obdivovala jsem všech šest herců, kteří to tak dokonale dokázali zahrát. Chvillemi mi běhal mráz po zádech a srdce bušilo o závod. Myslím si, že v tomhle je divadlo krásná věc.

-YumeOokami-

TWILIGHT SÁGA: Rozbřesk část 1.

Milí čtenáři, zima nám pomalu, ale jistě začíná a já jsem si tyto chladné sychravé dny zpříjemnil návštěvou kina. Jelikož se mi Twilight saga líbí, maminka mě nemusela dlouho přemlouvat a nakonec se z toho vyklubal moc příjemný večer.

Twilight saga, počínaje Zatměním a Rozbřeskem konče, je pěkný výpravný román o moderních upírech, kteří na slunci září jako diamanty. Nechybí zde napětí, vtip a samozřejmě láska. První díl byl skvělý, protože to celé odstartoval a k lidem se dostaly upíří příběhy zase v jiné formě. Dvojka měla slabší první polovinu, nicméně ta druhá to krásně vykompenzovala a nakonec jsem byl spokojený. Trojka už dle mého názoru byla horší skoro celá. Unuděnými, dlouhými pasážemi o ničem přímo hýřila. Není divu, že jsem u ní v kině asi tak na patnáct minut usnul. Je tedy logické, že od čtvrtého dílu jsem nic moc neočekával. A spletl jsem se. Rozbřesk je velmi pěkný film. Ani minutu jsem se nenudil. Je prošípokován akcí, solidním humorem a o drama také nouze není. Najednou je hlavní představitelka Bella hrozně dospělá, protože nejenom že slaví 18. narozeniny, ale také si bere za muže hlavního upíra Edwarda! O tom, že je všude slávy kopec, není pochyb, divák však celou dobu cítí ve vzduchu jakési napětí. A co Jacob, říkáte si? Jo, tak ten se mimochodem někde zatoulal a nikdo neví, kde je. Naštěstí se jako překvapení objeví na svatební hostině Edwarda a Bella, aby to celé trochu zdramatizoval. Po té vši veselici novomanželé vyrážejí na líbáňky na tropický ostrůvek, kde dovádějí a dovádějí, no však to znáte. Po pár dnech pobytu však Bella zjistí, že je těhotná, což je v jejím případě a za předpokladu, že je Edward otcem, docela velký průšvih. Vše se tak najednou začne točit kolem upířího plodu, který roste v těle maminky obrovskou rychlostí a může ji nakonec i zabít. Jak to celé dopadne, nebudu prozrazovat a pokud máte Twilight sagu rádi, zajděte si do kina. Stojí to opravdu za to. Dle mého názoru je zatím čtyřka nejzajímavější díl série a nudit se rozhodně nebudete. A já sám se už nemůžu dočkat druhé části a završení celého toho příběhu. Tak se mějte, milí čtenáři BEZEVŠEHO, a těším se zase příště.

- Disco Stue-

Chlad. Třese se celé mé slabé a zubožené tělo. Nechci otevírat oči, nechci vidět tu krutou realitu, vlastně ani nevím, co chci. Jedna má část chce zemřít, druhá bojuje o život. Někdy si říkám, že pud sebe-

záchovy je blbost, kterou nám někdo naprogramoval, aby se dobře bavil. Tělo se mi třese stejně tak, jako koruny holých stromů ve větru. Přitáhnu si spacák více k obličejí a snažím se pod něj dýchat. Jako by se můj teplý dech během vteřiny změnil na chladný vánek. Zima mě chce nemilosrdně zahubit, okolo mě fíčí vítr a venku se bouří sněhová vánice. Ještě že mám tuhle zapomenutou betonovou skrýš. V dáli zaslechnu praskání sněhu, kroky, někdo se ke mně blíží. Smějí se, nejspíš jsou to další opilí bezdomovci. To mi tak scházelo. Vylezu ze spacího pytle a přehodím si jej přes ramena. „Pobavíme se!“ zaslechnu.

Postavy se pomalu blíží k mé skrýši, zdá se mi, že jsou čím dál tím blíže, že mě obkličují. V hrudi se mi svírá a žaludek taky. Tep se mi zrychluje, načež je mi alespoň o trochu lépe. Zahlédnu pár mužů, mám pocit, že to nejsou bezdomovci, vypadají moc upraveně a mají teplé šatstvo. V tu ránu ucítím bolest, jeden z nich mě táhne za vlasy ven z mého úkrytu. Bolí to, ale ještě víc mě studí chladný sníh pode mnou, když mě povalí na zem. Křičím a prosím je, ať mě nechají. Jen se bláznivě smějí. Začnou ze mě strhávat šatstvo, mezitím mě mlátí a kopou do mě. Na spouště místech cítím bolest z krvácejících ran. Bojím se nejhoršího, ti chlápci určitě mají

peníze na to, aby si zaplatily služby žen, tak proč jdou po mně? Jediné, co mi zbývá, jsou chabé kalhotky, je mi zima, necítím nohy ani ruce, jen bolest na zádech, hlavě a jiných místech. Když už čekám, že začnou dělat to, proč jsem přišli, přistoupí ke mně jeden z mužů a polije mě ledovou vodou. Naříkám, třesu se a schoulím se do klubka. Schytám ještě pár ran do obličejí, ale pak slyším, jak se hlasy rychle vzdalují. Šlo jim o to jen mi ublížit. Myšlenka zemřít mi teď přijde ještě snazší než předtím. Bouře se umírníla a já cítím, jak na mě dopadají jemné a chladné sněhové vločky. Srdce mi tuče pomalu, pomalu ze mě vyprchává život. Přemýšlím, jestli se mám snažit zachránit. Nebo jestli to je jen nesmyslný výkřik do ticha. Uslyším v dálce slabé mňoukání, které mě vytrhne z těchto myšlenek. Chvilí nasloučím, a pak se přemůžu a vstanu. Dojdu si pro roztrhaný pytel, který přehodím přes sebe. Jdu bosa pomalu sněhem za mňoukáním, které stále zesiluje. Dostanu se až k silnici, kde v příkopě leží mrtvolky čerstvě narozených koťat a mezi nimi křičí o život jedině, celé sněhobílé a slepé. Po tváři mi steče pár slz. Ani tento tvoreček, který měl předurčeno zemřít, to nevzdal, doufal, že někde poblíž jsem já a že je zachráním. Proto se ani já nevzdám. Popadla jsem malé nevinné kotě, schovala je do kusu pytle a vydala se s ním po silnici, která je trochu teplejší. Kolem mě nejezdí žádná auta, a tak nemám šanci se nějak zachránit. Naštěstí před sebou vidím hřejivá světla města. Kotě nadále občas mňouká, ale vypadá spokojeně. Konečně přicházím k hranicím města, chce se mi spát, je mi strašná zima. Necítím žádnou část svého těla a špatně se mi dýchá. Jdu jen vůlí, kterou chci zachránit spíše to kotě, než

sebe. Hned na kraji města stojí krásný obrovský kostel. Posledními zbytky sil zabouchám na obrovské dveře a schoulím se k jejich prahu, kotě držím v bezpečí. Bojím se, že mi nikdo neotevře, ale vtom ucítím příjemný teplý vánek a uvidím hřejivé světlo. Pak už jen cítím, jak mě někdo nese.

Položí mě na stůl, doufám že kotě bude v pořádku, protože ono si život zaslouží. A jak jsem se sem vlastně dostala? Měla jsem otce, to úplně stačilo. Myslíte si, že mít otce je výhra? Ne, otec alkoholik je prohra. Cítím příjemné teplo, po dlouhé době, slyším příjemná slova. Nechci otevřít oči, už teplo necítím, cítím jen klid a naplnění.

„Vzdala to, zima ji zahubila,“ pronesl kněz a dal mrtvé dívce beze jména poslední pomazání. O kotě se řádně postaral.

- YumeOokami -

Pár zimních haiku

*Sněhové vločky
Prohání mezi stromy
Mrazivý vítr*

*Nohy mě tančí
Nepatříčně při chůzi
Zrádná ledovka*

*Veliké okno
Přes noc mi ozdobily
Ledové květy*

*Křehne mi ruka
Ztracená rukavice
Stojí mne zdraví*

*Jakpak zní zima?
Tichá píseň mrazíků
Cink, cink... za okny*

*Zima až praští
Dnešní den pod peřinou
Raději strávím*

*Na cestě sněhem
Šeptá mi do ucha
Chladný vánek*

-PAVLISKA-

Dej si Mrkev, ať líp vidíš Díl pátý

Bos procházím jabloňovým sadem a čerstvě posekaná tráva mě lechtá na chodidlech. Je časně ráno, na stéblech se ještě drží kapky rosy a ranní vzduch mi osvěžuje ospalou mysl. Jsem úplně potichu, abych nenarušil tu měkcou atmosféru a opojeně se nechávám unášet zeleným klidem. Trávník mě přímo láká, abych si na něj lehnu. Učiním tak a intenzivně vnímám okolí. Ptáci už zpívají své melodie, včely pilně pracují na opylování lučních kvítků a motýli tančí ve větru. Nevím, kolik času uteklo, ale dostal jsem strašnou chuť taky tančit. Zvedám se a tu mi padne zrak na postavu proplétající se mezi stromy. Tiše se směje, tmavě hnědé vlasy za ní vlají. Sklání se pod větvemi a lehoučké, skoro průsvitné šaty se jí vlní kolem lýtek. Pohledem mě vábí k sobě. Co vábí, přímo svádí. „Martino...?“ lačně vydechnu. Srdce zrychlí svůj tep a rozklopýtám se za ní. Nemůžu se nabažit jejího vzezření. Je jako víla. Skoro se vznášá nad zemí, tak působí jemně. Na chvilku se zastaví, abych se jí mohl přiblížit. Rozběhnu se a i ona se dá do běhu. „Martino, počkej přece!“ vykřiknu, ale marně. Letí sadem jako pěnka nadnášená větrem. Počkej, já tě polapím. Najednou však zaběhne za velký keř a zmizí mi z dohledu. Následuju jí

a div do ní nevrazím. Klidně tu stojí a usmívá se od ucha k uchu. Těžce oddechuju, ale ona ani nehlesne. Vpiju se do jejích očí barvy mladých bukových lístků a nos mi zaplní příjemná limetková vůně jejího sprchového gelu. Uchopí jedno ramínko svých, už tak dost odhalujících, šatů a pomalu ho sundává. Má ve vlasech zapletené kopretiny. Druhé ramínko sklouzne samo od sebe a šaty už leží na zemi. Slunce se vynořuje za kopcem a jeho paprsky dodají scéně kouzelnou záři. Chci ji chytit kolem pasu a přitisknout se k ní boky, políbit na rty, které k tomu přímo vybízejí, ale nejsem schopen pohybu. Zmůžu se jen na to, abych ji pohladil po květinových vlasech. Mlčky se na sebe díváme. Já na ni, ona na mě. Seberu odvahu a nakloním se k ní. Položím jí ruce na ramena a... padám. Padám do temnoty, padám sám, padám bez ní. Opakovaně křičím její jméno, ale ona tam už není.

„Viktore! Viku, no tak probud' se!“ třepe se mnou Marcel. Vyděšeně se posadím a pořád dokola mumlám její jméno.

„Nestalo se jí taky něco? Najednou tam byla a najednou jsem padal a ona tam nebyla. Kde je?“

„A kdo kde je? Martina? To se ti jen něco zdálo, byl to jen sen,“ odpovídá mi Marcel. Zmateně vylezu ze stanu a rozhlédnu se kolem. Nad zákrutem řeky, kde stanujeme, se snáší ráno.

Opláchnu si obličej studenou vodou a to mě zcela probere.

„Simtě, ty jseš do tý Martyiny úplně paf, vid?“ Marcelovu otázku nechám viset ve vzduchu bez odpovědi. Sám to moc dobře ví. Sny o ní se mi zdají skoro každou noc od konce školního roku. Snažil jsem se je zahnat meduňkovým čajem, ale nic naplat.

Protáhnu se a začnu rozdělávat oheň na snídani. První půlku prázdnin jsem s Marcelem strávil u jeho babičky v Praze. Téměř celou dobu jsme jak koně dřeli na brigádě u stavební firmy, ale ty peníze za to stojí. A v srpnu jsme se rozhodli užívat si. Nejprve jsme očíhnuli pár nočních klubů v našem hlavním městě a pak jsme jeli na vodu do Jižních Čech. Ještě dva dny a vrácíme se domů. Prádné jsme se zrelaxovali, ale teď přijde facka v podobě školy. Zase úkoly, zase se učit na písemky a zase vídat spolužáky. A Martinu. Snad se mi povede tu lepší část svých snů převést na skutečnost. Jenže to bych asi moc pospíchal, vždyť jsme si ještě nedali ani pusy.

„Hele, máme tu poslední konzervu fazolí. Uvaříme si ji?“ ptá se Marcel a začne se usmívat.

„Klidně, ale v noci budeš spát venku, ve stanu tě nestrpím.“

„Hahaha. Víš co, ale? Ty tam budeš spát se mnou!“ a tou konzervou po mně hodí.

-Krejčovic-

Tento článek mi připadal, jako kdybychom od paní Šabatové dostali trest za nesplnění úkolu. Hm, zajímavé. Přitom jsme nic nedělali, jen jsme se dobrovolně přihlásili do Bezevšeho.

Když se dostanu na redakční radu, což je mimochodem v sedm hodin ráno a to v pondělí, řekněte mi, kdo by zvládl takhle brzy ráno myslet, snažím se aspoň na chvíli zapnout mozek, ale za prvé mám zmrzlé obvody, jelikož se většinou od neděle někdy až do středy na domově mládeže netopí, a za druhé je to přeci pondělí. Po víkendu snad nikdo po nás nemůže chtít výkony. Což mi připomíná maturitu. Doufám, že nebudu maturovat hned v pondělí brzy ráno. Takže si asi dokážete představit, co to je sedět ráno v sedm hodin v učebně číslo deset a snažit se v zimě přemýšlet, co do dalšího čísla. Jelikož jsme zřejmě byli málo aktivní, dostali jsme tento článek. Když se nad tím tak zamyslím, povídání na téma zima byl můj první příspěvek do Bezevšeho. Napsala jsem ho před čtyřmi roky a od té doby spolupracuji s paní Šabatovou, abyste měli potají o hodinách co číst. Bylo nám řečeno, že noviny jsou málo pro studenty. To by mě zajímalo, co byste tam chtěli. Nedokážete si ani představit, co všechno musíme udělat, aby další číslo vyšlo. Máte tam recenze, články o učitelích, každého nového učitele vám představíme, abyste se o něm dozvěděli něco víc, upoutávky na různé akce... Nějaký chytrolín by asi měl přijít a ukázat nám to, když to tedy děláme špatně.

Jak vidím, můj článek se začal ubírat úplně jiným směrem a já mám přeci povídat o zimě. Zima je úžasně roční období. Všude je bílo, všechno se schová a všude to vypadá tak čistě a krásně. Myslím v přírodě, ne ve městech. Když se procházíte, pod nohama vám to křupe a každá vločka, která spadne na vaši tvář vás zvláštním způsobem zastudí. Jdete po zasněžené louce a kolem není nic, jen bílo. Čistá, uklidňující bílá barva. Nutí vás to buď přemýšlet, nebo naprosto na všechno zapomenout. Správná barva pro meditaci, čistá a neutrální. Doufám, že nebude tento rok zase ta nepříjemná zima, co vám vlezte pod svetr a nemůžete se jí zbavit. Mám ráda zimu, kdy se občas objeví sluníčko, které potom vytváří úžasně stíny. Každý paprsek rozzáří jednu vločku a pak celý prostor svítí, až vás bolí oči. Vyjdete ven a najednou nic nevidíte. Jasná, bílá zář vás obklopuje a vy jste chyceni v té záplavě světla. Jen vy a světlo. Nic víc, nic méně. Zima není jen sníh, mráz a jinovatka, ale je také období uklidnění. Co dokáže více uvolnit než bílá barva? Nikde vás nic nevyrušuje, jste jen vy a prostor. Bílý prostor bez jakýchkoliv narušitelů, ale najednou v tom klidu vás něco překvapí, například holý strom. Ale tím, že vás vyruší, máte možnost nad tím přemýšlet a představovat si, jak teď strom odpočívá, aby na jaře zase mohl rozkvést. Každé roční období má své kouzlo a svůj význam. Zima je obdobím odpočinku, tak si odpočiňte a zbytečně se nenervujte.

-MišCA-

Už je to tady, zase zima a já začínám být nešťastná. Proč nemám ráda zimu? Je to období, kdy se všechno oblékne do bílé barvy, všude je čisto a ledový klid. Modrá obloha kontrastuje s jasně

bílou pokrývkou, která přímo láká vběhnout do ní a prohnat každou vločku, co leží na zemi. Je chladno, ale teplé oblečení a pohyb nás zahřejí. Skoro idylka... Jako malá jsem se vždycky těšila, až přijde den, kdy napadne první sníh, tak proč se teď zimy straním?

-Pavliska-

Když jsem byl ještě na základní škole, vlak ani autobus mi nic moc neřikaly. Možná jsem občas jezdil s dědou z našeho Dolního nádraží na Horní, což je asi tak pět kilometrů docela nudné jízdy. Děda nic neplatil, protože využil seniorskou slevu a na mě zase dětskou, protože jsem byl ještě malý. Od páté, šesté třídy, kdy nás učitelé začali brát na školní závody, se cestování trochu zlepšilo. Rozhodně už nebylo tak nudné. A tím nechci říct, že bych se s dědou nudil, ale znáte to. Jedete s klukama vlakem a ještě pěkně místo školy, vedle vás sedí krásná paní učitelka na tělocvik. Jó, slečna Ženíšková.

No, ale pak to začalo. S posledním vysvědčením na základce začal můj maraton mezi Karlovými Vary a Rumburkem. Zprvu mi nevadilo nastoupit ve tři hodiny doma a vystoupit o dvě stě padesát kilometrů někde jinde, a to ještě v devět hodin večer. Ale ono vás po pár měsících přestane bavit tlačit se v nekonečné řadě lidí, která ústí před dveřmi vagónu. Pak nás čeká výběr vhodného kupé, která jsou překvapivě přeplněna různými lidmi. Vybírám si své místo podle toho, kdo v něm sedí. Ve druháku mi na oko velmi příjemný pán sebral čepici, když jsem zrovna na minutku usnul.

Ve skutečnosti zima není taková. Aspoň ne tady ve městě. Krásná pokrývka se během dne promění díky četným otiskům bot ve vodovou kaši, kolem silnic a shrabaných chodníků se vytvoří špinavé bariéry, které je těžké překročit. Městské teplo většinu příkrývky rozpustí, a pak přijde chladná noc. Všechna roztátá voda pomalu zamrzá a ráno je pohled ven spíše žalostný. Všechno, co se do večera pokrylo vrstvou vody, zmrzlo. Ošklivé hroudy se konzervovaly a vytvořily nevzhledná skaliska. Četné stopy se promění v ledové jazyky a chodníky nebezpečně klouzají. Proto město nechá vše zaházet špinavým kamenitým písekem a solí. Když se pak odhodláte vyjít ven, ať už ze zvědavosti nebo spíše z povinnosti, čeká vás další zklamání. Chcete modrou, jasnou oblohu? Připravte se na ledový vítr. Pakliže nemáte rádi vítr a ledový chlad, příroda vám mileráda vyhoví. Po většinu času bude stejně nad městem inverzní smogová poklička. Tak či tak buď prochladnete, nebo vás dostanou viry a bakterie, které přímo milují teploty nad nulou.

Zima je období, kdy je bílo. A když už ne venku, tak u mě doma pod záplavou papírových kapesníků.

Jednou jsem si sedl k mladé ženě. Myslím jsem si, že mám vyhráno. Sedělo nás tam samozřejmě víc, ale vedle této ženy jsem seděl já. Už od začátku jsem zpozoroval, že jí není zrovna dvakrát dobře. Tuto myšlenku mi potvrdila tím, že mi, leč nechtěně, pozvracela celou nohavici. To zrovna příjemné nebylo, ale co mám dělat. A abych uvedl ještě jeden příklad k tomu, jak mám rád vlaky, jednou, když jsem jel domů, tak jsem trošku usnul. V Ústí nad Labem musím přestupovat na jiný vlak a pokračovat dále. Po Ústí je totiž další zastávka Praha-Holešovice a tam zrovna nebydlím. Můžete tušit, co se mi asi stalo. Když se probudíte v polovině cesty do Prahy, bez peněz, protože byl pátek, a ještě k tomu máte doplatit lístek, asi o sto padesát korun, není to zrovna příjemná situace. Naštěstí průvodčí nebyl žádný nelida a pro jednou mi to odpustil. Do Prahy pak pro mě přijel táta, ale ten mi to hned tak neodpustil. Hlavně, že jsem se dostal nějak domů.

A teď jezdím tu samou trasu, těch samých, strašných šest hodin už čtvrtým rokem a nějak jsem si zvykl. Z lidí si hlavu nedělám, na své věci si dávám větší pozor a hlavně vystupuji tam, kde mám. Určitě teď řadím jízdu vlakem mezi takové etapy svého dosavadního života, protože jsem zde zažil pro mě neuvěřitelné zážitky a získal zkušenosti. Zdaleka jsem tu nepopsal všechny moje grotesky, ale bylo jich hodně. A třeba jich bude ještě víc, čtvrták ještě neskončil.

Filip Pokorný, 4. P

Všechno v tomto pochmurném a depresivním příběhu je smyšlené a jakákoliv podobnost je jen náhodná. Ačkoliv se to může týkat někoho z vás nebo někoho, kdo je vám blízký.

Co když někdo prožívá Vánoce takto:

Myslíte si, že pro každého jsou Vánoce šťastným večerem plným dárků, radosti a smíchu, že všichni cítí tu neodolatelnou vůni skořice z pečících se perníčků? Že všichni se perou se sourozenci o to, kdo uloví víc lžic bramborového salátu?

Jakmile nastane zima, očekávám ten nejhorší den v roce, Vánoce. Jen z toho slova se mi dělá zle, všichni se smějí a mají radost, jenže to je všechno jen naoko, aby se navodila ta takřikající vánoční atmosféra. Je to všechno jen nechutná fraška pro děti, fraška, na kterou doplácím.

Jsem sobecké dítě, co chce tu nejdražší věc na světě, klid. Ano, svůj osobní klid bez vánočních návštěv, věčně nalitého otce a předstírání, že jsem nesmírně ráda, že tenhle den v roce existuje. Radši bych místo Vánoc pracovala v uhelných dolech, kde je klid a ticho.

Nesnám ten shon, všude běhají vyděšené lidi plné zlosti, jelikož nemají nakoupené všechny vánoční dárky. Nesnám ta nechutná vánoční světýlka, která hrají všemi barvami a ničí tím celou tu pohodovou atmosféru, která má o Vánocích vládnout. Můžu být ráda, že nejsem epileptik. Lidi běhají sem a tam, zadlužují se, kupují věci ve slevách, které se nakonec rozbijí. Kupují dětem drahé elektronické vychytávky, aby náhodou nebyly šikanované, že jsou sociálně slabší nebo je neměli méně rádi.

Manželky se soustředí, aby to doma bylo nejdokonalější, a křičí na zbytek rodiny, že jsou na všechno samy a že se na to mohou vykašlat, načež se děti vyděsí, že by nebyly Vánoce. Manželé většinou na Vánoce kašlou, od toho jsou přece manželky, ty vědí, co chtějí a na druhou stranu, když se snaží pomoci, odměnou jsou nelibivé nadávky. Všude je slyšet smích, ale následuje smutek a pláč, který se zažene větou: „Neboj, on ti Ježíšek něco přinese, táta to tak nemyslel.“

Moje mamka se mnou nikdy nepekla cukroví, což mě vždy mrzelo. Ano, u nás nikdo sladké nejedl až na mě, a tak jsem byla nucena dojít za prarodiči, vyslechnout si moudré rady do života a taky to, jak je moje matinka strašná, jen proto, že mě ochuzuje o pečení. Stejně bych za pár let z toho byla otrávená.

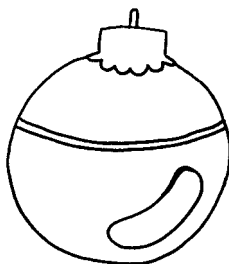
Otec byl o Vánocích vždy nepříjemně posilněn alkoholem, a tak z Vánoc bylo celovečerní rýpání, že jsem člověk k ničemu, že si nic nezasloužím a že budu dělnická výpomoc v továrně. Někdy jsem odsekla, což mi bylo oplaceno silnou ránou do obličeje. A proto tak „miluji“ Vánoce.

Jediné, co mě vždy těšilo, bylo jídlo, bramborový salát, vinné klobásy a řízky, to bylo na Vánocích to nejkrásnější. Dřív jsem milovala, když ke stolu zasedli všichni moji sourozenci

a všechna pozornost patřila jen mně jako nejmladšímu členu rodiny. Zatímco dnes jsem spíše obtížná kulisa jen proto, že už nemám ten sladký dětský smích při rozbalování dárků? Oni nevidí, jak se mě srdce směje radostí. Stačí mi i pár obyčejných dárků, ocením hlavně ty užitečné a supím nad tím, jak jiný tvor z rodiny dostává hlouposti, které buď rozbije nebo někam založí. Já si dnes svých dárků vážím, ale jako malá jsem byla určitě stejná.

Protože už slavíme Vánoce jen ve třech s opilým otcem a uplakanou matkou, nenávidím je. Nenávidím jak z klidu a pohody udělal obchodní průmysl frašku. Vánoce si ve svém diáři malují vždy černě, ale aby nebyly černé i pro mé okolí, tvářím se méně zdrcené. Když se mě zeptají, co mám na Vánocích ráda, jednoznačně jim odpovím, že je ze srdce nenávidím.

-YumeOokami-

Vánoce jsou tady, Vánoce jsou tady, Discův článek si vychutnej!

Milí čtenáři, rok se s rokem sešel a Vánoce nám pomalu klepou na dveře. Těšíte se? Já hrozně moc! Jsou to přeci svátky klidu, pohody, všude jsou kvanta jídla, hektolitry pití, všichni se radují, pijí, jedí, sledují pohádky a jinak se nedělá vůbec nic! Tedy jen občas, když volá příroda. Takhle to je, myslím si, hlavně u chlapů, že? To naše maminky a sestřičky mají určitě jiný názor. Celé dny uklízí, vyvaňují, pečou, minutu se nezastaví a to vše jen kvůli tomu, aby výzdobu mohly chvílku po Vánocích opět sklidit.

Letos, musím přiznat, se opravdu velmi těším. Všichni jsme se shodli, že budeme skromnější, a myslím, že to je jediné dobře. Vždyť Vánoce jsou hlavně o tom, aby byla rodina v klídku pospolu, ne? S tím, že nedostanu světelný meč, jsem se stejně smířil už dávno. Znáte Santa Clause? No jasně, kdo by ho dneska neznal, že? Cpuu nám ho v posledních letech pořád a všude. Dokonce se mi stalo, že mi jedno malé dítě v supermarketu loni řeklo, že se těší na Santu. Fuj! Co to je?! V čem ho proboha rodiče vychovávají? Jasně, stařeček v červeném kostýmu není špatný, ale nehodí se do Čech! A to možná nevíte, že jeho image, jak ji známe, vymyslela firma Coca-Cola. To je docela vtipné, že? Prostě na Ježíška nedám dopustit. Je krásné, že si ho každé dítě představuje jinak, protože ve skutečnosti nevíme, jak vypadá. Ježíšek tu byl vždycky, tak jako třeba Děda Mráz v Rusku. Američané zas vždy měli Santa Clause, tak ať tam zůstane a velkoobchodní řetězce nám ho necpuu. To je můj názor. Pokud jsem vám někomu zkazil Vánoce a Santa vám kvůli tomu nic nenadělá, moc se omlouvám.

Přeji vám, milí čtenáři, bohatou nadílku, pohodu, klid a dobré vztahy, jak v rodině, tak mezi přáteli, a všechno nejlepší do nového roku. Vánoce si pořádně užijte, jsou to vaše poslední. Rok 2012 končí, jak všichni víme 21. prosince. Loučím se s vámi a na shledanou v příštím roce u nového čísla časopisu Bezevšeho! Hou, hou, veselé Vánoce...

-Disco Stue-

Taky si pamatujete, jak vám vaši zlí sourozenci nebo spolužáci na prvním stupni řekli, že ten úžasný Ježíšek neexistuje a dárky vám kupují rodiče? Zjistíte jste tomu nemohli uvěřit,

ale realita je krutá a časem, když vyrosteme, nakonec kupujeme dárky také.

Vždy mi přišlo stupidní, malým dětem lhát o Ježíškovi a byla jsem přesvědčená, že to nikdy neudělám. Jenže narodil se synovec. Ne že by mi bylo líto mu to říct, ale umím si představit, jak je na mě sestra našťavaná, že jsem mu to prozradila. A mamka by mě nazvala stupidní a nejradyji mě poslala k psychologovi. Holt jsem v tomhle jiná.

A tak nastal čas Vánoc, připravovalo se jídlo a prostíral se stůl. Všichni jsme zasedli k jídlu, jako by snad ani žádný vánoční čas nebyl. Jenže pak to nastalo, na chvíli odešla ségra, pak její přítel a nakonec jsem k té velké akci byla přizvána já. Zatímco mamka musela synovce zabavovat a vysvětlovat, proč jsme tak dlouho na záchodě, já házela dárky z okna Járovi a ten je nosil pod stromeček. Byli jsme takoví malí Ježíšci. Nakonec jsme se vrátili ke stolu a ozvalo se to překvapující zazvonění. Synovec sebou škubl a oči se mu rozzářily jak dvě polárky.

„Můžu?“ ozvalo se a my jen souhlasně kývli. Rozrážel dveře a překážky jak bitevní tank a nemyslel na následky své divoké cesty za dárky pod stromečkem. My ostatní jsme šli s klidem za ním. Ozývalo se: „Jéé, jóú, hele! To je taky moje?“ Každý jsme si našel své dárky a mrkli na sebe, že děkujeme tomu druhému za milý dárek. Zatímco synovec už skotačil na nafukovacím letadle.

Možná je stupidní dětem lhát o Ježíškovi, ale jejich dětská naivita je krásná jako jejich nedočkavost a poslušnost, kdy kvůli dárkům snědí i to poslední sousto. Neodmlouvají, aby náhodou Ježíšek neodnesl dárky zase zpět. Pro jejich neskrývanou a čistou radost a smích musíme dětem lhát, protože to vykouzlí úsměv i nám.

-YumeOokami-

Když se řekne podzim, vybaví se mi spousta barev a pouštění draků. Malé děti běhají s tatínky nadšeně po poli a snaží se udržet papírového draka na obloze. Jiné děti si hrají

venku v posledních teplých paprscích slunce. Válejí se ve spadném listí, házejí ho po sobě a kluci ho zlomyslně cpou holkám za bundy. Moje babička ještě na poslední chvíli okopává kytičky na zahradě, aby je připravila na zimu a některé přesazuje do velkých květináčů, aby je shovala do kůlny, kde nezmrznou.

Ani městům se podzim nevyhýbá. Na chodnicích je mnohdy plno listí, ve kterém se ráda rozpustile brouzdám a lidé na mě nechápavě koukají. No co, vždyť to není nic nenormálního, vrátit se aspoň na chvíli do svých dětských let. Neměli by být tak zakabonění a zapšklí. Člověk se občas musí radovat i z naprostých maličkostí. Svět by přece byl bez radosti šedi-vý a nehezky.

Vůně podzimu je tak nádherná. Přesně se nedá popsat, ale aspoň se vám ji pokusím nastínit. Ve vzduchu cítíte svěžest studených severských větrů a do toho se mísí špetka kouře z komínů rodinných domků, v nichž rodiny pálí dřevo, a silné aroma červených, oranžových a žlutých listů, které na podzim změnilo svou barvu i vydávané aroma. Už nevoní tak šťavnatě zeleně, ale nasládle.

O chemii jsme se učili, co tu barevnou změnu způsobuje. Listy obsahují chlorofyl a ten jim dává jejich zelenou barvu. Na podzim však produkce chlorofylu ustává a objeví se jiné barvové složky listů – karotenoidy. A proto je podzim tak krásně hřejivě barevný, přestože fouká studený vítr.

Ještě si musím zjistit, proč stromy shazují své ošacení. Vždyť při sychravém počasí vypadají tak bezútešně a smutně a určitě musejí chudinky mrznout. Do příště si o tom něco najdu a napíšu vám to.

-Krejčovic-

LOMOGRAFIE

Zjistila jsem, že ačkoliv se učíme o optice, kantoři nevědí, co je to lomografie. Víte to vy? Pokud ne, tak čtěte dále, třeba i vás lomografie uchvátí.

Lomografie je označení pro fotografování kompaktním fotoaparátem LOMO LC-A. Je to registrovaná obchodní známka společnosti Lomographic Society International se sídlem v Rakousku. Je licencovaná od ruské společnosti LOMO PLC. Základem lomografie se stal jednoduchý sovětský kompaktní fotoaparát výše zmiňovaný LOMO LC-A. Tento fotoaparát se stal na začátku 90. let legendou. Existují umělci, kteří se dobrovolně omezují na jednoduché technické možnosti tohoto aparátu bez speciálních čoček a zrcadel, to znamená, že fotografie pořízená lomografií má nízké rozlišení (je vidět šum pouhým okem), či různé jiné vady. Jeho popularita je tak vysoká, že se začaly vyrábět nové verze staré značky, vypadající jak zvětšenina lega. Proces pořizování snímků se nazývá lomografování či lomení. Každý lomoaparát je určený k něčemu jinému.

Lomografie má i pár jednoduchých pravidel. Svého LOMO kamaráda berte vždy všude s sebou. Používejte ho kdykoliv, ve dne i v noci. Lomografie není překážkou ve vašem životě, ale jeho součástí. Střílejte od boku, chyby a vady jsou podmínkou. K objektu, který chcete lomografovat, se přiblížte co nejvíc. Nemyslete. Buďte rychlí. Nemusíte vědět předem, co zachytíte na film. Nemusíte to vědět ani potom. Nedělejte si starosti s pravidly.

LOMO - pochází z ruského Petrohradu od firmy Ruská optická a mechanická společnost, která byla založena roku 1914. Stala se největším dodavatelem optických zařízení pro ruskou armádu v první světové válce. První ruský fotoaparát v ní byl vyroben v roce 1930.

LOMO LC-A - byl vyráběn v letech 1982 - 2005. Tento fotoaparát si i přes jeho velmi nízkou kvalitu oblíbily tisíce lidí na celém světě. Špatná technická kvalita dávala výsledné fotografie originální a nezaměnitelný rukopis. Fotografování tímto fotoaparátem se začalo na počátku 90. let označovat jako lomografie.

Doporučím blog jedné slečny, která se lomografií zabývá na stránce www.geoart.blog.cz.

-Yume-

Mýty o násilných hrách a jejich hráčích

Poměrně dost lidí zastává názor, že hry kazí osobnost. Existuje přeci plno morbidních her, jsou dostupné skoro každému a většina hráčů jsou děti! Další generace bude plná zabíjáčských magorů! Právě v těchto výročí se šeredně mýlí.

Je třeba si uvědomit, že násilí se nevyskytuje pouze ve hrách, najdeme jej mimo jiné i v literatuře, filmech, dokonce i na jeskynních malbách našich předků. Máme snad odsuzovat naprosto všechny druhy umění jen proto, že se v nich objevují násilné náměty? Zde můžeme nadávat na autora či postavu, že překročila jistou sociální hranici. Ve hře však máme dost často tu možnost rozhodovat sami podle sebe, ovlivnit příběh, změnit osudy postav. Některé hry přímo vybízejí hráče k tomu, aby si je zahrál nenásilným či méně násilným způsobem. Příkladem budiž například akční Mirror's Edge, která šla dohrát bez jediného výstřelu ze zbraně.

Dalším argumentem bývá, že nás hry znečitlivují. Je tím myšleno, že nás třeba násilné výjevy nebudou tolik šokovat. Existuje však jistá pomyslná bariéra mezi fikcí a skutečností. Uznávám, já například násilí ve hrách (a ve filmech) již prakticky nevnímám. Kdyby si však někdo přímo přede mnou vystřelil mozek z hlavy, určitě by mě to pňejmenším zarazilo.

Pokud je někdo agresivní člověk, hra mu může maximálně předvést, jak svůj úkon provést. Stejně by na to dříve nebo později přišel sám. Z „normálního“ hráče se agresor nestane jen proto, že tráví svůj volný čas zabíjením virtuálních lidiček.

-Peeter-

Zemřel Zdeněk Miler, tvůrce Krtečka

Každou chvíli se dozvídáme, že někdo ze slavných lidí zemřel. Chtěla bych dnes vzpomenout na legendárního tvůrce Krtečka Zdeňka Milera, který zemřel 30. 11. 2011 v patnácti hodin ve věku devadesáti let. Krteček provázel dětstvím každého z nás. Kdo by neznal tohoto přátelského tvora, který nás každý večer vítal při sledování večerníčku. Kdo by neznal jeho tenoučký hlásek, který se mnoho lidí snažilo napodobit, ale nikdo by to nezvládl lépe než autorovy dcery.

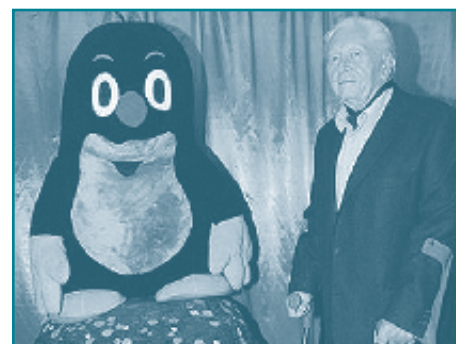
Zdeněk Miler se narodil 21. 2. 1921 v Kladně. Od malička byl nadaným výtvarníkem. Po válce začal pracovat v Baťových ateliérech kresleného filmu ve Zlíně. Poté se přidal k Jiřímu Trnkovi a maloval pro studio Bratři v triku.

Vymyslel i jejich logo, trojici kudrnatých kluků. Jeho prvním samostatným dílem byla pohádka O milionáři, který ukradl slunce. Pohádka byla na motivy díla Jiřího Wolkera. Pracoval také pro nakladatelství Albatros. Avšak jeho nejznámější postavou je Krteček, který vznikl v roce 1954. První film se objevil v roce 1957 a jmenoval se Jak Krtek ke kalhotkám přišel. Na filmovém festivalu pro děti získal Krtek benátského Zlatého lva. Miler si vybral postavu malého krtka, protože jej ve svých filmech neměl ani Walt Disney. „Walt Disney použil pro své kreslené filmové příběhy téměř všechny zvířátka, jen jedno ne. To jsem si vybral já,“ řekl pan výtvarník. Krtek ho napadl, když při procházce zakopl o krtinu. Celkem vzniklo přes padesát filmů. Pan Miler dále vytvořil postavu Cvrčka a Štěňátka. Zajímavostí je, že Krteček ani další postavy kromě prvního dílu nemluví, vydávají jen zvuky, jejichž autorkami

jsou Milerovy malé dcery Kateřina a Barbora. Krtečka znají i děti například v Německu, Polsku nebo Japonsku.

Zdeněk Miler zemřel v okamžiku, kdy jeho vnučka Karolína oznámila vznik Nadace Zdeňka Milera, která má podporovat vzdělávání dětí a rozšířit jejich výuku o alternativní metody.

-MišCA-

Jak to také někdy vypadá ve škole aneb já chci příplatek!

Zvoní, vcházím do dveří, žáci si stoupají a začíná příběh jedné hodiny chemie v jedné nejmenované třídě.

Procházím uličkou stojících žáků, Železný si povídá s Kocourkem, tak na něj zasypčím: „Psssss!“. Ztichne, ale ozve se Obruba: „Psssss...“

„Co děláš, Obrubo?“ ptám se. Kocourek se otočí na Obrubu a směje se mu. „Nic.“

„Dobrý den, posadte se.“

„Princi, kde jsi byl včera po obědě?“

„Vždyť jsem vám říkal, že mi není dobře.“

„Ale já ti řekla, že pokud mi maminka nezavolá, zůstaneš ve škole!“

„A jak vám může zavolat, když je v práci?“

„To nebudu řešit. Řeším jen tvůj nepovolený odchod ze školy. Máš aspoň napsanou omluvku?“

„Zapomněl jsem žákovskou doma.“

„Za neomluvenou absenci už máš ředitelskou důtku, za další neomluvené hodiny ti hrozí podmínečné vyloučení.“

„Hmm,“ zabručí flegmaticky Princ.

Beru do ruky štos papírů a říkám: „Píšeme...“

„Cooo?“ „To jste neříkala!“ „Z čehooo?“ „Jak-too?“

„Ale říkala!“

„Kdyyy?“ ozývá se ze třídy.

„Ticho!“ křiknu a rozdávám písemky. „Říkala jsem vám to tento týden minimálně čtyřikrát! Při písemce můžete mít otevřené sešity, pracujte ale samostatně. Pojmenujte vzorečky...“ vysvětlím pravidla.

Heinrich kouká, nepíše, tázavě se na něj podívám.

„Čekám na tužku!“ zavolá a nechápe, co zase mám. Spolužačka mu půjčuje tužku.

„Kocourku, neotáčej se!“

„Dědečková, nemluv!“

„Šedivý, nekoukej k sousedovi!“

Jak ostříž hlídám třídu, okřikuji opisovače a radiče, vtom zazvoní Kájovi telefon. Snažím se to ignorovat, však on ho vypne a bude zase klid. Ale Kája se hlásí: „Můžu to zvednout? Volá mi máma.“

„Nemůžeš!“

„Tak já jí aspoň napíšu sms, aby věděla že je hodina.“

„Nenapíšeš, maminka musí počkat do přestávky.“

„Ale ona neví, že mám hodinu!“

„Prostě počká, to jí snad dojde!“

„A co když bude volat třeba policie?“ ptá se Železný.

„Kdybyste měli mobil vypnutý a uklizený v tašce, jak ukládá školní řád, tak to nezjistíte a nemusí vás to trápit. Policie taky počká do přestávky.“

Železný: „Ale ve školním řádu se přeci píše, že když jde o důležitý hovor, tak si můžeme zavolat.“

„Tak to mi asi uniklo. Asi školní řád opišeš a tu pasáž o důležitých hovorech červeně podtrheš, ať se poučím.“

„A to mám jako čmárat do žákovský?“

„Řekla jsem opsat a ne podtrhnout v žákovské!“ Kocourek se směje Železnému. Okřiknu ho. Obruba se směje Kocourkovi. Okřiknu ho.

Ryšavý se směje už asi všem. Okřiknu i jeho.

„Ale pan učitel mi minule dovolil vzít telefon, když volala policie!“ namítá Ryšavý.

„Co dělá pan učitel, do toho mi nic není, v mých hodinách telefonovat nebudete. A už zase v klidu pište.“

Chvilku je ticho.

Heinrich kouká do stropu, otočí se na spolužačku, pak se podívá z okna, tak se ptám: „Heinrichu, proč nepíšeš?“

„Já píšu!“

„Kolik máš hotových příkladů?“

„Šest.“

Kouknu do první lavice a Alena už dokončuje poslední, 18. příklad.

Ve třídě je čím dál víc rušno, myslím si, že už asi nikdo nepíše, tak se ptám: „Kdo ještě pracuje?“

Nikdo se nehlásí. Zeptám se ještě jednou. Nic. Rozhlédnu se pro jistotu po třídě a vidím, že se Kocourek stále trápí se vzorečky. Tak se ptám: „Kocourku, ty pořád ještě píšeš?“

„Já vím,“ odpoví Kocourek, třída se kácí smíchy.

Chvilku počkám, seberu písemky a znovu je na přeskáčku rozdávám. U toho oznamuji, že si písemky zkontrolujeme společně.

„Neee! Ty vago! Neee!“ protestuje třída.

„To nebyla otázka, ale oznámení, tak mlčte!“

„Já nechci Obrubu!“

„To je strašně naškrábaný!“

„Fuuu, tuhle písemku neee!“

„Tohle já nepřečtu!“ ozývá se kolem mě.

Mávnou nad tím rukou a začnu vysvětlovat pravidla pro opravování: „Za zcela správný název... Kocourku, dávej pozor! Za zcela správný název dejte dva body.“ Kreslím na tabuli dvě čárky. „Pokud je špatně, pssst, číslování nebo pokud nejsou substituenty... Vildo, koukej na tabuli! Pokud nejsou substituenty... Pssst! Pokud nejsou substituenty seřazené podle abecedy, dejte jeden bod.“ Píši jednu čárku.

„Já to ale nepřečtu!“

„Pokud něco nepřečtete, udělejte třeba...“

„Otazník?“ ozve se Mlynář.

„Ano, otazník je dobrý nápad, udělejte otazník.“ Píši otazník. „A pokud je celý název špatně, napište křížek.“

„A když je to teda správně, tak mám udělat fajfku?“ ptá se Železný. Spolknu výtka, zhluboka se nadechnu a chystám se zopakovat pravidlo o dvou bodech. Ale slyším Ryšavého, jak říká spolužákovi: „To jsou kre*ení!“

„Ryšavý, nauč se respektovat pomalejší tempo některých svých spolužáků, to se přeci stane, že někdo něco přeslechne, pro jistotu to zopakuj

ještě jednou. A nebo víte co? Raději to zopakuj dvakrát. Pokud je název zcela správně, napište dvě čárky!“ ukazují na zápis na tabuli. „Pokud je název zcela správně, napište dvě čárky. Pokud je špatně číslování nebo špatně pořadí substituentů, udělejte čárku jednu!“ přesouvám ukazováček po tabuli.

„Pokud je špatně číslování nebo špatně pořadí substituentů, udělejte čárku jednu. Nepřečtete-li název, napište otazník. Nepřečtete-li název, napište otazník. A když je celý název špatně, udělejte křížek.“ Doufám, že všichni už

pochopili, co mají dělat, a tak můžeme přistoupit k opravě prvního vzorce.

„Prosím vás o naprostou pozornost. Budu číst názvy, opravte je, pokud budete potřebovat poradit, přihlaste se. Nikdo se nebude otáčet a zjišťovat, jestli je jeho vzorec správně, výsledky se dozvíte po opravě všichni najednou. Ticho! První vzorec, 1-methylcyklohexan,“ říkáám správný název.

„Ryšavý se otočí na spolužáky a ptá se, kdo opravuje jeho písemku a jestli to má dobře. Kocourek dělá to samé. A Obruba pro jistotu také.

„Přestaňte mluvit a dávejte pozor!“ Okřiknu je. „Druhý vzorec: 1,3-diethylcyklobutan.“

„A co když to je celý špatně?“ ozve se ze třídy.

„Ahaaa, já zapomněla podruhé zopakovat pravidlo o křížku! Pokud je tedy celý název špatně, udělejte u něj křížek. Třetí vzorec...“ Rozhlédnu se po třídě, vidím Káju, jak drží telefon a píše smsku. „Tak už toho mám dost! Naval telefon!“ beru mu telefon, pokládám ho na svůj stolek, kouknu na Káju, kroutí hlavu a velmi potichu říká: „No do pr*ele.“

„Cože?“ ptám se.

„Nic,“ odpoví.

„Dávej si pozor na pusku, já mám dobré uši!“

Kocourek se směje.

„Čemu se směješ? Mým ušima?“

„Neee!“

„Tak čemu?“

„Ničemu.“

Obruba se směje Kocourkovi, Ryšavý Obrubovi...

„To se nedá nic dělat, že mám tak dobré uši.“

„Jako krtek,“ směje se Železný.

„Co?“ ptám se.

„No krtek nevidí, ale sluch má perfektní,“ vysvětluje svou poznámku.

S vypětím všech (mých) sil opravíme celou písemku.

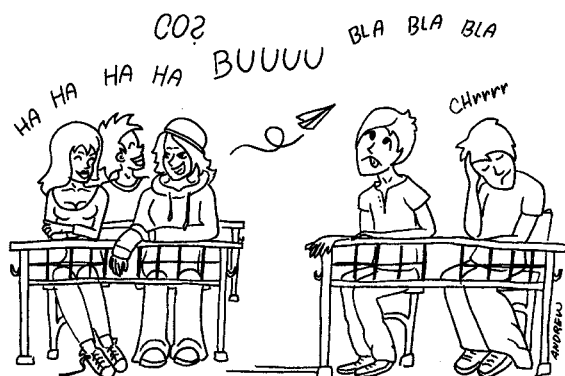
Do konce hodiny zbývají asi dvě minuty, využiji je k nepatrnému kázání: „Třídó, slyším na vás v poslední době ze všech stran stížnosti. Na konci minulého roku jsem měla pocit, že jste se už naučili chovat, dokonce jsem vás mohla několikrát pochválit, ale teď jste se zase příliš rozjeli. Vyrušujete, neučíte se...“

„Ale já sem hodnej!“ vykřikne Železný.

„Kdo mi skočí uprostřed věty do řeči, tak není hodný, Železný. Uvědomte si, že učitelé jsou tady od toho, aby vám pomohli dostat se k závěrečným zkouškám a úspěšně ukončit školu, ale pokud nebude snaha na vaší straně, není způsob, jak vám pomoci.“

Zvoní. Konečně, myslí si žáci. Konečně, myslím si také já.

L. Žloutková, třídní učitelka

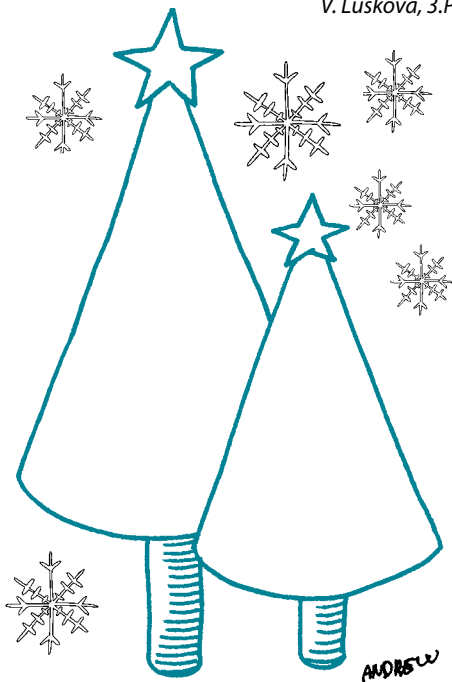

DÁRKY

Můj bratr si moc k Vánům přál autocestu a bouranici, kterou šťastný objevil pod stromčkem. Já jsem tam nachodila pusortěnku, počítačku na tatíku a nadprsenku. Oba jsme byli moc rádi. Vádny se povedly.

Vádny - Vánoce
 autocesta – autodráha
 bouranice – stavebnice
 nachodila – našla
 pusortěnka – rtěnka
 počítačka na tatíku – kalkulačka na matiku
 nadprsenka – podprsenka

V. Lusková, 3.P

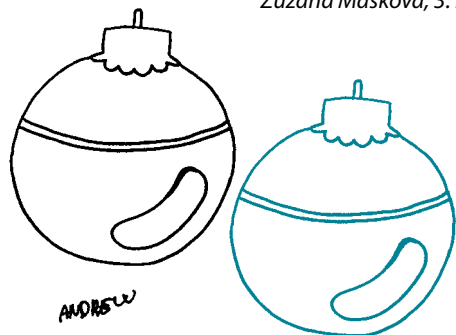
VÁNOČNÍ PŘÁNÍ

Všechna přání se mají prázdnit o Vánocích, tohoto přísloví se držel Pepíček. Podpsal Ježíškovi dlouhý venpis svých přání. Přál bych si: kruhobežku, chudoženku, protipisku, momlátil, hluchátka.

Pečlivě vložil venpis za okno. Druhý den, když se šel kouknout na venpis, už tam nebyl. Pepíček se šťastně usmál a nemohl dočkat 24. prosince.

prázdnit – plnit
 venpis – dopis
 kruhobežka – koloběžka
 chudoženka – peněženka
 protipiska – propiska
 momlátil – mobil
 hluchátka – sluchátka

Zuzana Mašková, 3. P

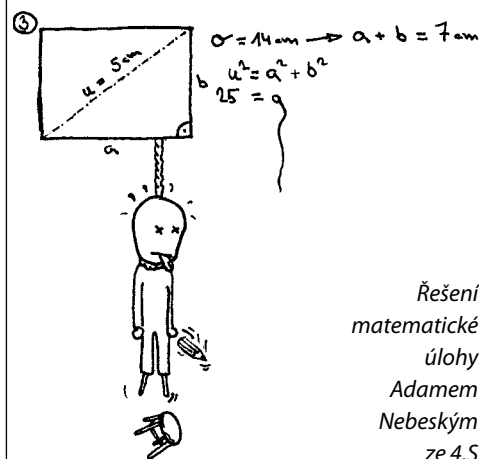
PERLIČKY

Z HODIN ČESKÉHO JAZYKA:

- Voskovec a Werich hráli v Osvobozenec-kém divadle.
- J. Wolker dle některých napsal: Temnou hodinu, Poslední hodinu (Těžká hodina by stačila, ještě že to nebyla hodina „H“), dále pak Neklidný sen, Dělník Jan (i tak mohl Wolker svoji Baladu o snu nazvat), Malenka Magdonova (to by Maryčka koukala...).
- Vysvětlí vyjádření v básni Ostrava „...rubíny ze rtů mi uhly...“ - Byla zima?
- Sociální balada je intimní lyrika (přinejmenším zajímavé).
- Ve 20. letech 20. století vznikla protiletářská literatura (ještě že ne protiletadlová).
- Já bych si s vaším dovolením přesedl, abych k vám byl blíž.
- A za takto napsané slovo „literatūra“ studenta uškrtit!
- Hašek měl záměr, aby kritizoval nesouhlas vlády, nesouhlas s vedením na vojnách, burcoval národ ke změně (velmi obratně řečeno!).
- Ironie jsou tvrdá a rejpvavá slova, která mají záměr vytvářet srandu (ironii).
- Ironie je nepříjemná pravda.
- Pábitel je srandovní postava (slovo „srandovní“ užil student v písemné práci ještě čtyřikrát).
- Švejka byl ňouma, opilec, prostý blb.
- Polní kurát Katz byl zmetek, notor, napitej alkoholem.
- Hašek proti sobě postavil zlé, sobecké a „hamyžné“ vedoucí vojska proti dobrým, hodným a chytrým prostým lidem.
- V románu Osudy dobrého vojáka Švejka vystupují lidové postavy, což jsou milí lidé, protestanti vůči době.

Z řečnických cvičení:

- „Heydriajrcháda“... student nebyl s to slovo Heydrichiáda vyslovit.
- Robinson zůstane v Anglii a založí rodinu společně s Pátkem (asi nějaká propaganda homosexuality).
- Jeho přítel Thomayer vymyslel jeho pseudonym, když byli na nějaké říčce Vrchlici. No možná to byl potok (řečnické cvičení o Noci na Karlštejně od Jaroslava Vrchlického).

Řešení
 matematické
 úlohy
 Adamem
 Nebeským
 ze 4.S

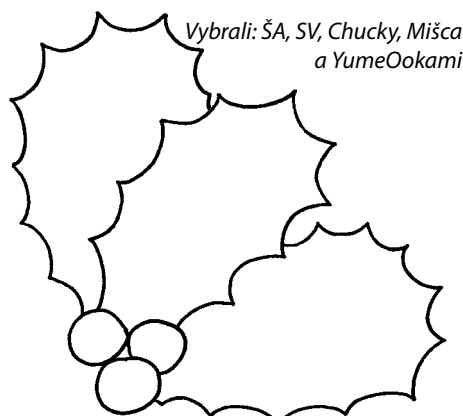
- On měl takový zajímavý obličej, když jsem viděl jeho portrét. Měl takový podivný knír. Vypadal jako sumec (mluvilo se o Jaroslavu Vrchlickém).

Z HODIN MATEMATIKY:

- Kde nic není, ani Svoboda nebere.
- Když to nepochopíte, tak to vysvětlím ručně, teda stručně.

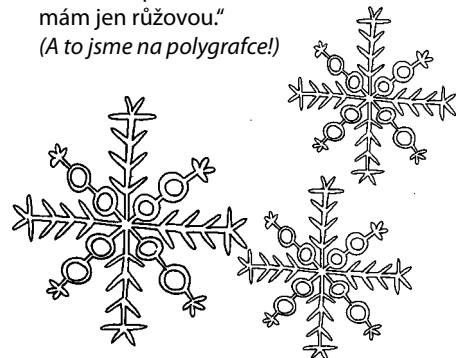
Z HODIN EKONOMIKY:

- Po oznámkování našich písemných prací jsme se dozvěděli, že
- DPH v ČR je 45%, na Šluknovsku 70% (okusovat stromy!), jeden žák dokonce uvedl 170% (i zesnulí!).
- HDP je hodnota daňového přiznání.
- HDP je hrubá daň populace.
- DPH je daň pro poštu.
- Inlace vzniká při padělání peněz - nejsou peníze.
- Spotřební daň je platba za popelnice.

Vybrali: ŠA, SV, Chucky, Mišča a YumeOokami

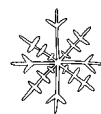
- Žák se vmlouval, že nemohl vytisknout seminární práci: „Mě v tiskárně došla barva, mám jen růzovou.“ (A to jsme na polygrafce!)

S	V	A	T	Ý	M	A	R	T	I	N	P	Š
K	Ř	Á	E	J	E	M	A	D	A	M	T	K
Ř	E	K	N	H	V	Á	A	K	M	Ě	V	O
E	Š	E	J	O	S	E	F	R	P	E	M	L
S	É	Č	E	D	C	B	Š	Á	I	Ť	A	E
Ť	L	E	Ž	O	S	E	N	L	O	E	O	D
A	Ě	M	Í	V	Y	T	O	O	Z	V	V	Y
N	D	O	Š	Á	R	L	T	V	D	A	O	N
S	N	R	E	N	A	É	N	É	O	Ý	L	Á
T	A	T	K	Í	D	M	N	O	B	C	O	B
V	V	S	J	A	B	L	K	A	Y	Ý	E	Ž
Í	R	N	A	R	O	Z	E	N	Í	O	K	D

svatý Martin, Vánoce, Betlém, Josef, Marie, Ježíšek, andělé, králové, dary, křesťanství, Eva, Adam, hodování, Štěpán, džbán, narození, koledy, stromeček, ozdoby, olovo, ovoce, jablka

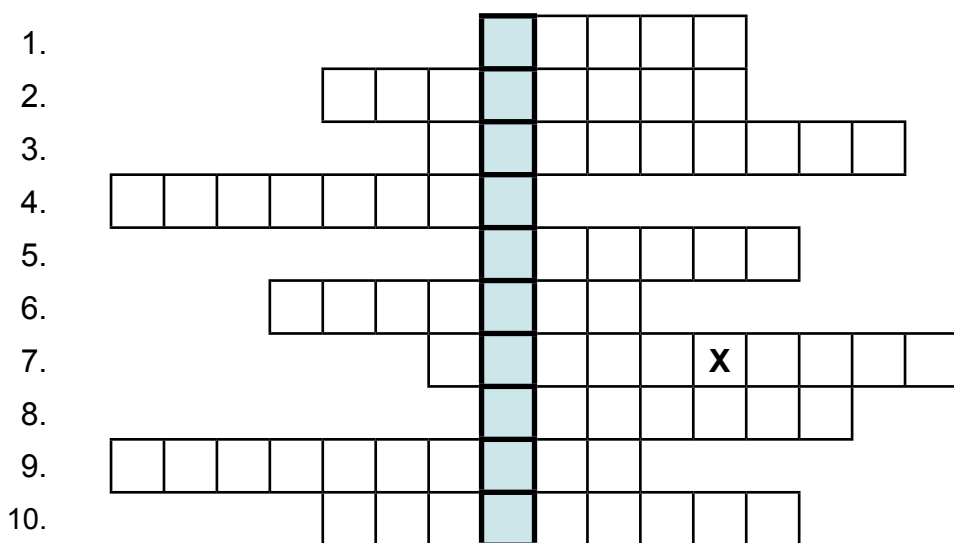
Tajenka:

-MišCA-

Najděte 7 rozdílů

1. Tisk jinak...
2. Speciální tisková technika, využívána například pro potisk 3D předmětů, jako jsou hrnečky, propisovací tužky, ale také potisk triček. Používá se pastovitá barva.
3. Přímá tisková technika z výšky. Tisková forma je pružná, fotopolymerní a nečitelná. Nejpoužívanější technika pro potisk obalů.
4. Písmena velké abecedy.
5. Zkrácený název tříletého nebo čtyřletého oboru. Kódy oborů jsou 34-53-L/02 a 34-53-H/001.
6. Umělecká technika z hloubky. Využívána pro tisk cenin.
7. Vynálezce hlubotisku.
8. Technologie používaná u nás na škole. Jinak také vyjádřena anglickou zkratkou CTF.
9. První tisková technika z plochy. Objevil ji roku 1798 Alois Senefelder.
10. Vynalezl první tiskovou techniku z výšky, která přispěla ke vzdělanosti obyvatel. Dnes již nevyužívána. První stroj schopný tisknout touto technikou byl zhotoven z vinařského lisu.

-MišCA-